

မောင် ထွန်း သူ
ရဲတိုက်

The Citadel
A.J.Cronin

ကျွန်တော့် ရဲတိုက် သို့မဟုတ် ဒုတိယအကြိမ် အမှာ စာ

ကျွန်တော့် ရဲတိုက်ကို ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေမှ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ဤအတွက် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းနှင့် စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်း စသည့် ကောင်းသော ဝေဒနာများကို ခံစားရပါသည်။ ။ စကားကို လှအောင် ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ အမှန်တကယ် ခံစားရ၍ ခံစားရသည့် အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

* * *

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ကျွန်တော့် ရဲတိုက်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသင့်သည် မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ရဲတိုက်ကို သိသူများက "ဒုတိယအကြိမ် မရိုက်ဘူးလား" ဟု မေးကြသည်။ ။ ရဲတိုက်ကို ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေရန်အတွက် ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့ကတည်းက ဘဝတက္ကသိုလ် လက်သို့ ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပေးခဲ့ခြင်းမှာ လည်း အကြောင်း ရှိသည်။ ။ ကျွန်တော့်ဘာသာပြန် စာအုပ်များ ထဲတွင် ရဲတိုက်သည် ဘဝတက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ပထမဆုံး စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်အတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ ချက်ချင်း အောင်မြင်မှုရခဲ့သော စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ စာပေဆု ရရှိခဲ့၍ အောင်မြင်သည် ဟု ကျွန်တော်ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ စာဖတ် ပရိသတ် အတော်များများက

နှစ်သက် လက်ခံခဲ့ကြခြင်းကြောင့် သာ အောင်မြင်မှု ရခဲ့သည် ဟု ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

တကယ်တော့ ဤစာအုပ် ရဲတိုက်၏ ကျေးဇူးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ကြီးမားလှပါသည်။ ။ ရဲတိုက်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လူသိများ သော စာရေးသူတစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် ခံယူပါသည်။ ။ ဤစာအုပ်သည် ဘဝတက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ဝေပေးခဲ့သည့် ပထမဆုံး စာအုပ် ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဘဝတက္ကသိုလ်၏ ကျေးဇူးသည် လည်း ကျွန်တော့်အပေါ်၌ တင်ရှိနေသည် ဟု ယူဆပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လည်း ရဲတိုက်ကို ဘဝတက္ကသိုလ်မှ ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်ခွင့် တောင်းလာသည့် အခါ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောတူခဲ့ပါသည်။ ။

၁၉၈၃ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၅ ခုနှစ် ကာလအတွင်း ထုတ်ဝေခဲ့သည့် တက်စ်၊ ကင်မီလီ၊ တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ၊ တို့ ပိုင်တဲ့ မြေ၊ ဒေါသမာန် အစရှိသော ဘာသာပြန် စာအုပ်များ သည် ဒုတိယအကြိမ်ပင် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးပြီ။ အချို့စာအုပ်များ ဆိုလျှင် တတိယအကြိမ်ပင် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့ကြပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်အား လူသိအများ ဆုံး ဖြစ်သွားအောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည့် ရဲတိုက်ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ မထုတ်သနည်း။

ယင်းမေးခွန်းသည် စာဖတ်ပရိသတ် အတော်များများ ထံမှ ထွက်လာသည့် မေးခွန်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ရဲတိုက်ကို များ စွာ နှစ်သက်ခဲ့ကြသော ၁၉၈၂-၈၅ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဆရာဝန်များ သည် ထိုမေးခွန်းကို အများ ဆုံး မေးသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အမှန်တော့လည်း သူတို့ မေးကြသည် မှာ သဘာဝကျသည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုမေးခွန်းအတွက် ဘဝင်မကျ
ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ။ မေးသူများ ကျေနပ်နိုင်လောက်သည့် အဖြေကိုလည်း
ကျွန်တော် ပေးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

ဤကြားထဲမှာ ပင် ထုတ်ဝေသူ အတော်များများကလည်း ရဲတိုက်ကို
ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်လိုသည် ဟု အိမ်တိုင်ရာရောက် လာရောက်၍
စကားကမ်းလှမ်းကြသည်။ ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။
တချို့ကဆိုလျှင် စာရေးသည့် အလုပ်တစ်ခုတည်းဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရသော ကျွန်တော့်အား
မက်လောက်သည့် စာမူခကို ပေး၍ ရဲတိုက်ကို ဝယ်ကြပါသည်။ ။
သို့သော်လည်း ရဲတိုက်ကို ကျွန်တော် ပေးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်နှင့် ဘဝတက္ကသိုလ်ကြားတွင် တည်ဆောက်ထားခဲ့သည့်
လူမှုဆက်ဆံရေး အခြေအနေကို မပျက်ပြားစေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ဘဝတက္ကသိုလ်အား အကြောင်းစုံ
ပြောပြပြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရသည်။ ။ ကျွန်တော် အသက်နှင့် ကိုယ်
မြဲနေစဉ်အတွင်း ရဲတိုက်ကို ဒုတိယအကြိမ် မြင်တွေ့လိုပါသည် ဟု
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြရသည့် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၈၃
ခုနှစ်မှ ပထမအကြိမ် ထွက်ခဲ့ရသည့် ရဲတိုက်သည် အနှစ်
နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကုန်လွန်သွားသည့် အခါ ဒုတိယအကြိမ်
ထွက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ။

* * *

ရဲတိုက်ကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည် မှာ ၁၉၈၃ ခုနှစ်က ဖြစ်၍
ထုတ်ဝေသူမှာ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေတိုက်ပင် ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော်
ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုစဉ်ကလည်း ကျွန်တော်သည် ထွက်လာသည့် စာအုပ်ကို

ကြည့်၍ အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာခြင်း၊
ကြည်နူးခြင်းနှင့် စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်း စသော ဝေဒနာကောင်းများကို
ခံစားခဲ့ရပါသည်။ ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့်သာ
ရှိပါသေးသည်။ ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ခံစားမှုများ သည် ယခုအချိန်ထက်
ပို၍ နက်ရှိုင်းပြီး ပို၍ ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့
ဖြစ်ရပါသနည်း။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အသက်အားဖြင့် ငယ်ပါသေးသည်။ ။
ယခုရောက်နေသည့် အချိန်ကာလကို အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်
မဟုတ်သဖြင့် တရားနှင့် ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ရဲတိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင်
ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးသည် ဖြစ်ရာ ထိုပြောစရာများကို
ယခုလို ဒုတိယအကြိမ် အခါအခွင့် သင့်လာသည့် အခါ ထပ်မံ၍
ပြောခွင့် ပြုစေချင်ပါသည်။ ။

* * *

ကျွန်တော် ရဲတိုက်ကို စတင် ဘာသာပြန်ခဲ့သည် မှာ ၁၉၇၇
ခုနှစ်တွင် ဖြစ်သည်။ ။ ရဲတိုက်၏ မူရင်းဖြစ်သော The Citadel ကို
ထို နှစ် အတွင်း မှာပင် ပြန်လည်ဖတ်ရှုဖြစ်ခဲ့ပြီး
ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော့်ဇနီး မြင့်နှင့် သားသမီးများအား
ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကျွန်တော် စာ စရေးသည်။ ။ အကယ်၍ သာ အောင်မြင်ခဲ့ပါက
ကျွန်တော်သည် အရာရှိဘဝကို စွန့်၍ စာရေးဆရာ အလုပ်ဖြင့်
အသက်မွေးတော့မည် ဟူသော ရည်မှန်းချက်နှင့် ဖြစ်၏။ ပထမဦးဆုံး
တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ စာမူကို ရေးသားခဲ့သည်။ ။ ယင်းစာမူတွင်

ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုတို ခုနစ်ပုဒ် ပါသည် ။ ထို့နောက် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ ဆရာဝန် အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင် (A.J. Cronin) ၏ The Citadel ဝတ္ထုကို ရဲတိုက်အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့သည် ။ ထို့နောက် A Small Woman စာအုပ်ကို ဆဋ္ဌမသုခဘုံ အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့သည် ။

ထို့နောက်တွင် မူ ကျွန်တော်သည် ယင်းစာမူ သုံးပုဒ် စာအုပ်ဖြစ်လာရေးအတွက် အားထုတ်သည် ။ ပထမ ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးက ကျွန်တော့်စာမူအားလုံးကို သိပ်ကောင်းသည် ဟု ဆိုသော်လည်း နာမည် မရသေးသော ကလောင်တစ်ချောင်း၏ စာအုပ်ကို သူ မထုတ်ရဲဟု ဆိုသည် ။ သဘာဝကျသော အဆို ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ဦးထံ ရောက်သွားသည် ။ စာပေ ဝါသနာရှင်များ ၏ စာအုပ်တိုက်ဟု ကြွေးကြော်ထားသည့် တိုက် ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဝေသူနှင့် သွားတွေ့သည် ။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် အသက်ငယ်သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အား "ထိုင်ပါ" ဟူသော လောကဝတ်စကားကိုပင် မပြော။ ကျွန်တော့်လို နာမည်မရသေးသူ တစ်ဦးက ဆရာ ဇော်ဂျီ၊ ဆရာ မင်းသုဝဏ်၊ ဆရာ တက်တိုးလို စာရေးဆရာကြီးများ သာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော စာအုပ်ကြီးကို လုပ်ရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်သည် ။ သူပြောနေပုံမှာ ကျွန်တော့်အား မတန်မရာ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လာသည့် ကလေးတစ်ယောက်အား အပြစ်တင်နေသည် နှင့် တူလှပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် သူပြောသမျှကို ငြိမ်၍ နားထောင်ကာ ပြန်လာခဲ့သည် ။ ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်တော်သည် လက်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသည့် ခေတ်တစ်ခေတ်၏ ကြေးမုံပြင်

(ခရီးသွားဆောင်းပါးများ စုစည်းမှု) နှင့် တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ စာမူနှစ်ခုကို စာပေဗိမာန်သို့ ပို့ခဲ့သည် ။ ကံစမ်းသည့် သဘောဖြင့် ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ မျှော်လင့်ချက်တော့ မထားခဲ့ပါ။ ဘာသာပြန် စာမူ နှစ်ပုဒ်ကိုမူ အိမ်သို့ ပြန်ယူလာခဲ့သည် ။

ဤအတောအတွင်း စာရေးဆရာ ဆိုသူတစ်ဦး ရောက် လာပြီး ဘာသာပြန်အလုပ်များ အပ်သည် ။ ဆေးဆောင်းပါးများ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ ငွေကြေး အထိုက်အလျောက် ရသဖြင့် လက်ခံ၍ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည် ။ သူ့ကိုလည်း များစွာ ကျေးဇူးတင်ခဲ့သည် ။ ထိုနောက်တွင် မူ ကျွန်တော်၏ ရဲတိုက်နှင့် ဆဋ္ဌမသုခဘုံ စာမူများ အကြောင်း စကားစပ်မိကြရာမှ ထိုစာမူများကို သူ ဖတ်ပြီး အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပေးမည်ဟု ပြောသည် ။ ကျွန်တော့်စာမူများကို သူ့လက်သို့ အပ်လိုက်ပါသည် ။

စာမူများ သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားသည် မှာ လပေါင်းအတော် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အဖြေ ထွက်မလာပါ။ သူ့အိမ်သို့ သွား၍ မေးသည့် အခါတိုင်း သူ့ဇနီးက ရဲတိုက်ဝတ္ထု အလွန်ကောင်းသည် ဟု ပြောလေ့ရှိသော်လည်း သူကတော့ နှုတ်ဆိတ်ကာ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ် လုပ်နေသည် ။

တစ်ရက်တွင် မူ သူက "ရဲတိုက်ကို ယူချင်တဲ့ လူတော့ ရှိတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ရဲတိုက်ကို မြန်မာမှု ပြုချင်နေတယ်။ ဇာတ်ကောင် ဆရာဝန်နေရာမှာ သတင်းစာ အယ်ဒီတာ အစားထိုးပြီး မြန်မာဝတ္ထု လုပ်လိုက်ရင် သိပ်ကို ကောင်းမှာပဲလို့ ပြောတယ်၊ စာအုပ်ကို ထုတ်ရင်တော့ သူ့နာမည်နှင့် ပဲ ထုတ်မယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ ဆရာ သဘောတူရင် စာမူခကို ငါးရာလောက် ပေးမယ်လို့ ပြောနေတယ်"

ကျွန်တော် သဘောမတူနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ရဲတိုက်ကို ဘာသာပြန်ခဲ့ခြင်းမှာ ထိုဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင် အင်ဒရူး၏ စရိုက်ကို နှစ်သက်လွန်း၍ ဖြစ်သည် ။ မဟုတ်တာ ပြောနေ လုပ်နေလျှင် မခံချင်သော စိတ်၊ မတော်မတရား ပြုနေသည် ဟု ထင်လျှင် မနှစ်သက်သည့် စိတ် စသည် များကို သဘောကျလွန်း၍ ဖြစ်၏။ "ရဲတိုက်ကိုတော့ ဘယ်သူ့နာမည်နှင့် မှ ပေးမထုတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်အသက်လို ဖြစ်နေလို့ ပါ" ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည့် အခါ သူက "တစ်ထောင်လောက် ပေးမယ်ဆိုရင်ကော ဆရာ လက်ခံနိုင်မလား" ဟု ပြန်မေးသည် ။ "သုံးထောင်ပေးရင်တောင်မှ သူများ နာမည်နှင့် တော့ အထုတ်မခံနိုင်ပါဘူး" ဟု ကျွန်တော်က အဖြေပေးလိုက်သည့် အခါ ရဲတိုက် ကိစ္စသည် ပြီးပြတ်သွားခဲ့လေသည် ။

* * *

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် ရဲတိုက်စာမူကို ပိုက်၍ စာပေဗိမာန်မှ စာတည်းချုပ် ဒေါ်အုန်းကြည်ထံ ရောက်သွားသည် ။ စာမူကိစ္စကို ပြောပြသည် ။ ဒေါ်အုန်းကြည်က "ဆရာရဲ့ တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ စာမူကို ဝယ်ဖို့ ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ ခေတ်တစ်ခေတ်၏ ကြေးမုံပြင်ကိုတော့ ဖတ်နေတုန်းပဲ၊ ဒီစာမူ ရဲတိုက်ကတော့ ထူတယ်ဆရာ၊ အထက်က စီးပွားရေးဆန်ဆန် ထုတ်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားတော့ လုပ်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး" ဟု ရှင်းပြသည် ။

ကျွန်တော်သည် တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ စာမူအတွက် ဝမ်းသာသည့် စိတ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည် ။ ကျွန်တော် အမြဲတစေ

သွားနေကျဖြစ်သော ပန်းဆိုးတန်း စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်များ ဆီသို့
ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။ ။ ဤတွင် ကျွန်တော်နှင့် တရင်းတနီး ရှိခဲ့သော
စာအုပ်သမား ကိုဝင်းတင် (ကွယ်လွန်) နှင့် ဆုံမိသည်။ ။ သူက
ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ရဲတိုက်စာမူကို ယူကြည့်သည်။ ။ သူနှင့်
ခင်မင်သော ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးထံ ပြကြည့်ချင်သည် ဟု ပြောသည်။ ။
တစ်လလောက်ပဲ ကြာမှာ ပါဟု လည်း အခိုင်အမာ ကတိပေးသည်။ ။
ရဲတိုက်စာမူသည် ကိုဝင်းတင်လက်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပါလေတော့သည်။ ။

ထို့နောက် နှစ်လကျော် သုံးလနီးပါးခန့်တွင် ဘဝတက္ကသိုလ်
စာပေတိုက် ပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့ရ၏။ သူသည် စကားနည်းသူ ဖြစ်၏။
တိုတိုနှင့် လိုရင်းကိုသာ ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ။ "ရဲတိုက်စာမူကို သူ
ထုတ်မည်၊ ရဲတိုက်နှင့် အတူ ပေးလိုက်သည့် ဆဋ္ဌမသုခဘုံကိုလည်း သူ
ကြိုက်သဖြင့် ထုတ်မည်၊ ရှေ့ဆက်၍ လည်း ကျွန်တော်နှင့် တွဲပြီး
အလုပ်လုပ်လိုသည်" စသည် ဖြင့် ပြောသည်။ ။

ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေသည် ရဲတိုက် စာအုပ်ကို ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင်
ပထမတွဲ ဒုတိယတွဲ နှစ်တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ "ဘဝတက္ကသိုလ်၏
ရဲရင့် စွန့်စားသော ခြေလှမ်း" ဟု ပြောလျှင် မမှားနိုင်ပါ။ ထိုစဉ်က
ကျွန်တော့်ကလောင်သည် စာနယ်အတွင်း၌ ခြေတစ်ဖက် ချဖို့
စမ်းတဝါးဝါး လုပ်နေသည် ဟု ဆိုနိုင်ရုံမျှသာ ရှိသေးသည်။ ။
"မောင်ထွန်းသူ" ဟူသော အမည်ဖြင့် ရှေ့သို့ စာစောင်တွင်
ခရီးသွားဆောင်းပါးများ ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ စသည် တို့ တွင်
စာပေဆောင်းပါး အတိုအထွာများမှ တစ်ပါး အခြား ဘာစာအုပ်မှ
မည်မည်ရရ မထွက်သေးပါ။ ကံကောင်း ထောက်မ၊၍ ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင်
မောင်ထွန်းသူ အမည်ဖြင့် တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ စာအုပ်
ထွက်ခဲ့သော်လည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်ခဲ့သည် ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

ယင်းအခြေအနေတွင် ရဲတိုက်ကို တင်ပို့သော ဘဝတက္ကသိုလ်၏ သတ္တိသည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် သမိုင်းတင်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ထို့နောက် ဆဋ္ဌမသုခဘုံ (ဆဋ္ဌမ သုခရိပ်မြိုင်)၊ ကင်မီလီ၊ တက်စ်၊ ရှာပုံတော်၊ အကျဉ်းစံ၊ ဒေါသမာန် စသည့် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုများ ထွက်လာသည် ။ စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း လက်ခံသည် ။ ယင်းစာအုပ်များ သည် ရဲတိုက် စာအုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သော စာအုပ်များ ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာဘဝကို လိုချင်နေသူ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ရဲတိုက်သာ မအောင်မြင်ပါက ကျွန်တော်သည် ပြင်ပပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးထံ၌ ကျွန်တော် အော့နှလုံးနာသည့် လခစား လုပ်ရဦးတော့မည် ဖြစ်သည် ။ သို့သော်လည်း ရဲတိုက်သည် ကျွန်တော် လိုချင်နေသော ဘဝကို ရရှိရေးအတွက် များစွာ အထောက်အကူ ပြုခဲ့၏။ ယင်းကဲ့သို့ အထောက်အကူ ပြုရေးအတွက် အဓိက ပံ့ပိုးပေးခဲ့သူမှာ ဘဝတက္ကသိုလ်ဖြစ်ရာ ဘဝတက္ကသိုလ်၏ ကျေးဇူးတရားကို အမြဲတစေ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းခြင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် မမှားဟု ယူဆပါသည်။

* * *

ရဲတိုက် ထွက်လာသည့် အခါ စာဖတ်ပရိသတ်များကြားတွင် အတော်ကလေး ဂယက်ရိုက်ခဲ့သည် ။ ယေဘုယျအားဖြင့် စာရေးဆရာကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်၏ ဇာတ်လမ်းကို ကြိုက်ကြသည်။ သူ့ဇာတ်ကောင်များကို စွဲကြသည်။ ။ ဝတ္ထု၏ ဦးတည်ချက်ကို အလွန် သဘောကျကြသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထု၏ အဓိက ဇာတ်ကောင်များ

ဖြစ်သော "အင်ဒရူး မေဆန်" နှင့် "ခရစ္စတီ" တို့ သည် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် မမေ့နိုင်စရာ လူများ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ။

ထိုဂယက်သည် ဆေးလောကအတွင်းရှိ ဆရာဝန်များကြား၌ လည်း ရိုက်ခတ်လာခဲ့သည် ။ လူငယ်လူရွယ် ဆရာဝန်များ သည် လည်းကောင်း၊ အလုပ်သင် ဆရာဝန်များကြားတွင် လည်းကောင်း၊ ဆေးကျောင်းသားများ ကြားတွင် လည်းကောင်း ရဲတိုက်အကြောင်းကို ပြောလာကြသည် ဟု ဆိုသည် ။ ရဲတိုက်ကို ဖတ်သင့်ဖတ်ထိုက်သည့် စာအုပ်ဟု လည်း အချင်းချင်း ပြောကြ တိုက်တွန်းကြသည် ဟု ဆိုသည် ။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဆရာဝန်တချို့ကလည်း ကျွန်တော့်ထံ စာလှမ်းရေးကြသည် ။ တချို့က ကျွန်တော့်အား ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟု ထင်ကြသည် ။ တချို့က အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်၏ မူရင်းဝတ္ထု The Citadel ကို လိုချင်၍ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သည့် နေရာဌာနများကို ပြောပြပါဟု မေတ္တာရပ်ခံကြသည် ။

မအူပင်မြို့မှ မြို့နယ်ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ စာသည် အလွန်မှတ်သားစဖွယ် ကောင်းသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်သည် ။ သူက "ဆရာဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်များ လား၊ ဆရာ ဘာကြောင့် ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ပါသလဲ" ဟု သူ့စာတွင် မေးထားသည် ။ ပြီးတော့

"ရဲတိုက်ဝတ္ထုထဲက အခြေအနေတွေဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ၁၉၃၀-၃၁ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခြေအနေတွေပါ။ အဲဒီ အခြေအနေတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ အခုမှ လာဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီအခြေအနေတွေကို အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းသွားနိုင်မယ်ဆိုရင်

သိပ်ကောင်းမှာပဲ" စသည် ဖြင့် ရေးထားသည်။ ။ ထိုစဉ်ကတော့ သူသည် ဤအတိုင်း ရေးခဲ့၏။ ယခုအခါတွင် မူ သူ့အတွေး သူ့အယူအဆနှင့် သူ့အမြင်များ သည် မည်သို့ ရှိလေမည်နည်း။ အကယ်၍ များ ယခုအချိန်တွင် သူသည် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည် ရှိသော်....။ သို့မဟုတ်....။

ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကို ထုတ်ဖော် မပြောလိုသေးပါ။ ယခုအခါ ဘယ်မြို့ ဘယ်ရွာ ဘယ်ဒေသ၌ ရောက်နေမှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိပါ။ အကယ်၍ များ ဤအမှာစာကို ဖတ်မိ၍ ကျွန်တော့်ထံ ဟိုတုန်းကလို စာရေးခဲ့သည် ရှိသော် ယနေ့ခေတ်၏ လက်ရှိ ဆေးလောက အခြေအနေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြည့်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစဉ်အခါက ရဲတိုက်သည် စာပေလောကတွင် လည်း ဂယက် ရိုက်သင့်သလောက် ရိုက်ခဲ့သည်။ ။ အချို့သော စာပေပညာရှင်များ သည် ရဲတိုက်ကို ကြိုက်ကြသည်။ ။ မုဒိတာလည်း ပွားကြသည်။ ။ ဤအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့ရသည်။ ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ခဲ့ရလေသည်။ ။

* * *

ရဲတိုက်ကို "အမျိုးသားစာပေဆု" ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မမှန်းခဲ့ပါ။ ထိုဆုကို ရရန် ရည်မှန်းချက်ထား၍ ဘာသာပြန်ခဲ့သော စာအုပ်လည်း မဟုတ်ပါ။ ယနေ့အချိန်ထိ အမျိုးသားစာပေဆု ရရန် ရည်ရွယ်ပြီး ရေးသော စာအုပ်ဟူ၍ တစ်အုပ်မှ မရှိသေးပါ။ နောင်တွင် လည်း ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ စာအုပ်များ ရေးရာ၌ သို့မဟုတ်

ဘာသာပြန်ရာ၌ ကျွန်တော့်တွင် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည် ။ ပြည်သူအများ နှစ်သက်ဖို့ နှင့် ပြည်သူတို့ အား တစ်စုံတစ်ရာသော အတိုင်းအတာအထိ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေဖို့ သာ ဖြစ်ပါသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်ရဲတိုက်သည် "၁၉၈၃ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု ဘာသာပြန် (ရသ) ဆု" ကို ရရှိခဲ့သည် ။ ဤစကားကို ဆိုခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါ။ ရဲတိုက်နှင့် အမျိုးသားစာပေဆုတို့ ကြားတွင် ပြောစရာ အကြောင်းလေးတွေ ရှိခဲ့၍ ဖြစ်သည် ။

ထိုနှစ်က အမျိုးသားစာပေဆု ရွေးချယ်ရေး ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌမှာ စာရေးဆရာကြီး မန်းတင် ဖြစ်သည် ။ မန်းတင်သည် ကျွန်တော့်အသင်းစွဲ စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ၏ ထို သုံးနှစ်၊ ပြီးတမံမဲ့၊ မြို့ပိုင် မောင်ပြုံးချို၊ ကိုဖိုးလုံး၊ ဇင်ဒါး အကျဉ်းသား၊ ဖရူဆို၊ ဂျူးလိယက်ဆီဇာ စသော စာအုပ်များ သည် ကျွန်တော် အလွန်နှစ်သက်ခဲ့သော စာအုပ်များ ဖြစ်လေသည် ။

၁၉၈၃ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုကို ၁၉၈၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက် (နတ်တော်လဆန်း ၁ ရက်၊ စာဆိုတော်နေ့) တွင် ကျင်းပခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဆရာမန်းတင်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ကို သာမက စကားစမြည် ပြောဆိုခွင့်ကိုပါ ရခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်က ဆရာသည် ကျွန်တော် သိသင့်သိထိုက်သည် ဟု ထင်မြင်ယူဆသော အကြောင်းအရာများ နှင့် အချက်အချို့ကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့သည် ။

"ခင်ဗျားရဲ့ ရဲတိုက်ကို ကျွန်တော် သိပ်ပြီး သတိမပြုမိခဲ့ဘူး ကိုထွန်းသူရဲ့ " ဟု ဆရာက ပြောသည် ။ "ကျွန်တော့်သားက ပြောလို့

သတိထားမိတာ၊ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အတော်ကို ကောင်းတာတွေ့ရတယ်။ ဗဟိုမှာ ဝိုင်းပြီး စဉ်းစားကြတော့ တချို့က ထောက်ကြတယ်။ ဒါဟာ ပထမဆုံး ဘာသာပြန် စာအုပ်ဖြစ်နေတယ်တဲ့ ၊ အစဉ်အလာ မရှိခဲ့ပေမယ့် မူရင်းစာအုပ်နှင့် တိုက်ဖတ်ပြီးမှ စဉ်းစားပါတဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ မူရင်းကို ရှာခိုင်းခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး အမျိုးသား စာကြည့်တိုက်က ရလာတယ်။ တိုက်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ အမှားအယွင်းကလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါးနှင့် အပိုလေးတွေ ပါတာတွေ့ရတယ်။ ယေဘုယျသဘောနှင့် ခြုံကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်ဘာသာပြန် စာအုပ်မှာ မဆို အနည်းအကျဉ်း အကျအပေါက်ဟာ ရှိ မှာ ပဲလို့ ကျွန်တော်က မြင်တယ်။ ဟိုအရင်ဆုပေးခဲ့တဲ့ ဘာသာပြန် စာအုပ်တွေနှင့် လည်း နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့မှ ပေးသင့်ပေးထိုက်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာပဲ။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ" ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည် ။ "ဆရာ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကျေးဇူးတင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ကျေးဇူးတင်တာပါ။ ရဲတိုက်မှာ အမှားအယွင်းနှင့် အကျအပေါက်တွေ ရှိလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ဝန်ခံချင်တာ တစ်ခုတော့ ပြောခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပိုကလေးတွေ ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စပါ။"

"ဒီခေတ်ရဲ့ အခြေအနေ (၁၉၈၀-၈၃ ခုနှစ်) ကို ကျွန်တော် အားမရဘူး ဆရာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဘဝင် သိပ်မကျချင်စရာတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒါတွေကို သိပ်ပြောချင်တယ် ဆရာ၊ အဲဒီတော့ ရဲတိုက်ထဲက အင်ဒရူးမေဆန် ပြောနေတဲ့ စကားတွေထဲမှာ အပိုကလေးတွေ ပါပါသွားတယ်။"

ဆက်စပ်မှုရှိတဲ့ စကားမျိုးတွေပါ ဆရာ၊ အသားလွတ် ဇွတ်ထည့်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။"

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြီးသည် ။ "ကျွန်တော်ကလည်း အဲသလို ဖြစ်တာလို့ တွက်ထားပြီးသားပါ" ဟု ပြန်ပြောသည် ။ "မောင်ပြီးချို့နှင့် ကိုဖိုးလုံး" တို့ ကို ဖွားမြင် သန့်စင် ပေးခဲ့သော ဆရာအပေါ်၌ ယခင်ကထက် တိုး၍ လေးစားကြည်ညိုစိတ် ဝင်ခဲ့ရပါသည် ။

* * *

ရဲတိုက် ထွက်ပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်အကြာတွင် ထိုခေတ် ထိုအခါက ရှိနေခဲ့ကြသော ဆရာဝန်များ အပေါ်၌ ရဲတိုက်၏ ဩဇာ လွှမ်းမိုးမှုသည် အထိုက်အလျောက် ရှိလာခဲ့သည် ။ ရဲတိုက်ထဲမှ ဇာတ်ကောင်များ (အထူးသဖြင့် အင်ဒရူး မေဆန်နှင့် ခရစ္စတီ) သည် ဆရာဝန်များ အတွက် နှစ်သက်စရာများ ဖြစ်လာခဲ့၏။ "ဆရာဝန် ဆိုသည် မှာ ဘယ်လို ရပ်တည်သင့်သည် " ဟူသော စဉ်းစားစရာတစ်ချက်ကို မြင်ခဲ့ကြဟန် တူပါသည် ။

ထိုခေတ်က ဆရာဝန်များ နှင့် ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သည် ရဲတိုက်ကို ဖတ်ကြည့်ဖို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြံပြုကြသည် ။ ညွှန်းကြသည် ။ တချို့က သူငယ်ချင်းဆရာဝန်တွေ လက်ထပ်လျှင် ရဲတိုက်ကိုပါ ထည့်၍ လက်ဖွဲ့ကြသည် ဟု ကြားခဲ့ သိခဲ့ရပါသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရဲတိုက် ထွက်ခဲ့သည် မှာ ၁၉၈၃ ခုနှစ်က ဖြစ်သဖြင့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ကျော်ခဲ့လေပြီ။ ထိုကာလအတွင်း အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီး ရှိခဲ့သည် ။ မည်သည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း၌

မဆို Social Change ခေါ် "လူမှုဝန်းကျင် ပြောင်းလဲမှုများ " သည် စဉ်ဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

နှစ်တွေ ကုန်လွန်လာသည် နှင့် အမျှ စရိတ်စက ကြီးလွန်း၍ ဆေးခန်း ဆေးရုံသို့ မသွားနိုင်တော့သည့် လူနာတွေ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်များ ပြားလာနေသည် ။ ထို့နောက်တော့ သတင်းဆိုးတွေ ထွက်လာသည် ။ ဆရာဝန် ဆရာမများ ၏ ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်မှု၊ တာဝန်ရှိ ဆရာဝန်တို့ ၏ လျစ်လျူရှုမှုကို ခံရ၍ ကတိမ်းကပါး ဖြစ်ကုန်ကြရသည့် လူနာများ ၊ ရောဂါ အမည်တပ် မှား၍ ဆေးပေးမှား၍ အသက်ဆုံးရှုံးသွားရသူများ ။ ထိုသတင်းများ သည် အများကြီး ဖြစ်လာသည် ။

ထိုသတင်းများ မည်မျှအထိ မှန်ကန်သည် ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော်လည်း ထိုသတင်းများကို မကြာခဏ ကြားနေကြရခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိတော့ ထိုဖြစ်ရပ်များ ရှိနေပြီဟု ပြောနေခြင်း သို့မဟုတ် သတိပေးနေခြင်းဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိလာပါသည် ။

ယင်းအခြေအနေတွင် ကျွန်တော့်သမီး အငယ်ဆုံး မီးဖွားသည့် ကိစ္စတွင် တာဝန်ရှိ ဆရာဝန်ကြီးက တာဝန်ကျ ဆရာဝန်အား တိတိကျကျ တာဝန်ပေးပါလျက်နှင့် မွေးခါနီး မိနစ်ပိုင်းအလို ရောက်ခါမှ သူ့ကို ငွေကြိုပေးပြီး အပ်မထား၍ သူ့လူနာ မဟုတ်ဟု ဆိုကာ ပစ်ထားခဲ့ပါသည် ။ သူ့အား လိုက်ခေါ်ပြန်၍ လည်း မဖြစ်၊ အချိန်က မရှိတော့။

ဤသို့ဖြင့် ကြုံရာကျရာ အလုပ်သင် တစ်ဦးက သူတတ်သိ နားလည်ထားသမျှ အတွေ့အကြုံကလေးနှင့် မီးဖွားပေးခဲ့သည် ။

ကလေး မွေးဖွားပြီး နောက်တစ်ရက်ကျခါမှ ချုပ်ပုံချုပ်နည်းများ လွဲမှားနေသဖြင့် ထပ်၍ ခွဲလား စိတ်လား လုပ်ကာ ပြန်ခွဲခဲ့ရ၏။ ကံကြီးလွန်း၍ သာ မသေခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီးများက မှတ်ချက်ပေးခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာဝန် ဆိုသည် မှာ လူထဲက လူပင် ဖြစ်ရာ သူ့တွင် အတ္တကတော့ ရှိပါလိမ့်မည်။ လောဘ ဒေါသ မောဟတည်းဟူသော အညံ့တရားများ သို့မဟုတ် အယုတ်တရားများ လည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ အများ တကာထက် ချမ်းသာကြီးမြင့်လိုစိတ်လည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ ဤသည် မှာ သဘာဝကျသော ကိစ္စ ဖြစ်သဖြင့် အပြစ်မဆိုတာပါ။ သို့သော်လည်း ...။

ဆရာဝန် ဆိုသည် မှာ လူထဲက လူပင် ဖြစ်သည် ဟူသော အကြောင်းပြချက် တစ်ခုတည်းဖြင့် အထိန်းအသိမ်း အကွပ်အကဲ မရှိဘဲ ထင်ရာမြင်ရာ လုပ်၍ ကား သင့်တော်မည် မဟုတ်ပါ။ ဆရာဝန် ဆိုသည် မှာ အများ တကာထက် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးသာမှ ဆရာဝန် ဖြစ်လာခြင်းဟု ယေဘုယျအားဖြင့် ခံယူထားကြသည် ဖြစ်ရာ သူ့အသိ သူ့စိတ်ဓာတ်သည် အခြား သာမန်လူများ ထက် ပို၍ မြင့်မြတ်သော၊ ပို၍ စေတနာ မေတ္တာနှင့် ကရုဏာကြီးမားသော၊ လူလူချင်း ပို၍ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားတတ်သော လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် မိမိကိုယ် မိမိ တည်ဆောက်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ တော့ လိုပါသည်။ မိမိ၏ စိတ်၊ မိမိ၏ ဆန္ဒ၊ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်နှင့် မိမိ ပတ်ဝန်းကျင်၏ လိုအပ်ဆန္ဒများကို အစွန်းမရောက်အောင် ထိန်းချုပ်ထားဖို့ တော့ အားထုတ်ရပါလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ ဆရာဝန် ဆိုသည် မှာ "အတ္တနှင့် ပရ" ကို မျှတအောင် လုပ်ဖို့ တော့ "အသိနှင့် သတိ" ရှိရမည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင် ဆိုနေကြရစေကာမူ တစ်ချိန်က စာဖတ်ပရိသတ်
ပြည်သူများ နှင့် စာဖတ်သူ ဆရာဝန်များ နှင့် ဆေးကျောင်းသားများ
ကြား၌ ရေပန်းစားခဲ့သော စာရေးဆရာ ဆရာဝန် အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်၏
ရဲတိုက် ဘာသာပြန်သည် ဒုတိယအကြိမ် ထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။
ပထမအကြိမ်တုန်းကလိုပင် ပြည်သူများ နှင့် ဆရာဝန်များကြား၌
"မေတ္တာပေါင်းကူး တံတားသစ် တစ်ခု" ထပ်မံ
တည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေဟု ကျွန်တော် ဆန္ဒ ပြုချင်မိပါသည်။ ။

မောင်ထွန်းသူ

၂၃-မတ်-၂၀၀၄

* * *

ဆရာဝန် စာရေးဆရာနှင့် စာရေးဆရာ ဆရာဝန်

ကမ္ဘာတွင် ရော မြန်မာတွင် ပါ စာပေများကို ရေးသား ပြုစုနေကြသည့် ဆရာဝန်တွေ အများ အပြား ရှိပါသည်။ ။ ယင်းတို့ ကို အမျိုးအစား ခွဲလျှင် ဆရာဝန် စာရေးဆရာနှင့် စာရေးဆရာ ဆရာဝန်ဟူ၍ ခွဲခြားရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ။

ဆရာဝန် စာရေးဆရာ ဆိုသည် မှာ ဆေးကုသခြင်း အလုပ်ကို အဓိကထားပြီး စာရေးခြင်း အလုပ်ကို အပျော်တမ်း လုပ်သူများ ဖြစ်သည်။ ။ စာရေးဆရာ ဆရာဝန် ဆိုသည် မှာ စာရေးခြင်းကို အဓိကထားပြီး ဆေးကုသခြင်း အလုပ်ကို အခါအားလျော်စွာ လုပ်သူများ ဖြစ်သည်။ ။

ရုရှ စာရေးဆရာကြီး ချက်ကော့သည် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ ချက်ကော့သည် ဆေးကုသရင်းမှ လူတွေအကြောင်းကို ပို၍ သိလာခဲ့သည်။ ။ လောကအကြောင်းကို ပို၍ နားလည်လာခဲ့သည်။ ။ ဤတွင် ချက်ကော့သည် နားကြပ်နှင့် ဆေးထိုးအပ်ကို စွန့်ကာ ကလောင်တံကို ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ။ "ဆေးပညာသည် ကျွန်တော်၏ မယားကြီး ဖြစ်ပြီး စာပေမှာ ကျွန်တော်၏ မယားငယ်ဖြစ်သည်။" ဟု ချက်ကော့က ပြောခဲ့သည်။ ။ ချက်ကော့သည် ဆေးထိုးအပ်နှင့် နားကြပ်ကို စွန့်ကာ မယားငယ်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့လေသည်။ ။ ချက်ကော့၏ ဝတ္ထုများ သည် ဆေးပညာ၏

အကြောင်းကိုမျှမက ဆေးပညာနှင့် လူတို့ ဆက်သွယ်ပုံ၊
ဆေးပညာကြောင့် လူ့လောကကြီးတွင် မည်သို့သော အကျိုးအပြစ်တွေ
ရနိုင်ပုံတို့ ကိုလည်း ရေးသား တင်ပြခဲ့သည်။ ။ ချက်ကော့သည် သေသည်
အထိ ကလောင်တံကို ကိုင်စွဲကာ စာပေများကို ရေးသားပြုစုခဲ့လေသည်
။

ထို့ကြောင့် ချက်ကော့သည် စာရေးဆရာ ဆရာဝန်ဟု ကျွန်တော်
ဆိုချင်ပါသည်။ ။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဆမ္မားဆက်မွန်သည် လည်း
ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ။ ဆမ္မားဆက်မွန်သည်
လန်ဒန်စိန့်သောမတ် ဆေးရုံကြီးမှ စကြိုများ ပေါ်တွင် နားကြပ်ကို
ကိုင်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း လူ့အကြောင်း ပိုမို လေ့လာခွင့်
ရခဲ့သည်။ ။ လူ့အကြောင်းကို သိလာခဲ့သည်။ ။ ဤတွင်
ဆမ္မားဆက်မွန်သည် လူတွေအကြောင်းကို ပိုမို သိချင်လာသည်။ ။
ထို့ကြောင့် သံတမန်ဌာနတွင် ဝင်လုပ်သည်။ ။ သိသင့်သလောက်
သိခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် မကျေနပ်သေး။ ကမ္ဘာအနှံ့ ခရီးသွားခဲ့သည်။ ။
ဆမ္မားဆက်မွန်၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် တဖြည်းဖြည်း
ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ကျယ်ပြန့်လာသည် နှင့် အတူ
သူတွင် ဘဝအတွေ့အကြုံတွေလည်း ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ။
ထို့နောက်တွင် မူ ဆမ္မားဆက်မွန်သည် ခွဲစိတ်ဓားကို စွန့်ကာ
ကလောင်ကို ကောက်ကိုင်ခဲ့သည်။ ။ သူ၏ "လူ့အဖွဲ့အနှောင်" ဆိုသော
ဝတ္ထုမှာ ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက်၏ ရုန်းကန်မှုများ ၊
လွမ်းမောဖွယ်ရာများ ၊ ဆွတ်ပျံ့ကြည်မောစရာများကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသည့်
လှပသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပင်။

ဆိုဒင် အမျိုးသား အက်ဇယ်မွန်သီသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ ပါရီတွင် ဆေးကုရင်း သူသည် လူအမျိုးမျိုးကို တွေ့ခဲ့ရသည် ။ ဆရာဝန်အမည်ခံကာ ကလေး ဖျက်ပေးနေသူများ ၊ ဆေးလိမ်ကုနေသူများ ၊ ဖောက်ပြန်ကြသော အထက်တန်းစားများကို တွေ့ခဲ့ရသည် ။ ဤတွင် မွန်သီသည် "စန်မစ်ရှယ်၏ ပုံပြင်" ခေါ် ကမ္ဘာကျော် စာအုပ်ကို ရေးခဲ့သည် ။

သူတို့ သည် နောက်ပိုင်းတွင် ဆေးကုသည့် အလုပ်ကို စွန့်ပစ်ကာ စာရေးဆရာဘဝကို ခံယူသွားကြသည့် စာရေးဆရာ ဆရာဝန်များ ဖြစ်လေသည် ။

နောက်တစ်ယောက်မှာ အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်။

အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်သည် လည်း မူလက ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ နောက်ပိုင်းတွင် မူ ကရိုနင်သည် ဆေးပညာကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်ကာ စာရေးဆရာ ဘဝကို ခံယူခဲ့သည် ။

ကရိုနင်၏ ဝတ္ထုများ တော်တော်များများကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ခဲ့ကြဖူးပြီ။

ပထမဆုံးမှ "နှစ်လောက" အမည်ဖြင့် တင့်တယ် မြန်မာပြန်ခဲ့သော The Adventures In Two Worlds ဖြစ်သည် ။ လန်ဒန်မြို့ ဟာလေလမ်းတွင် ဆေးကုနေသည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ ဘဝကို ပြည့်စုံစွာ ရေးထားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည် ။

နောက်တစ်ပုဒ်မှာ Beyond This Place ဖြစ်သည် ။ ထိုဝတ္ထုကို ထင်လင်းက 'တစ်ကျွန်းစံ၏ အပြန်လမ်း' ဟူသော အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးသည် ။ အပြစ်မရှိဘဲ လူသတ်မှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သည် ။

နောက်တစ်ပုဒ်မှာ The Northern Light ဖြစ်၏။ "ဥတ္တရအလင်း" ဟူသော အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ခဲ့ဖူးသည် ။ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်၏ မျှော်မှန်းချက်များ ၊ အောင်မြင်မှုများ ၊ ဆုံးရှုံးမှုများကို ရေးထားသည့် ဝတ္ထု ဖြစ်သည် ။

ယခု "ရဲတိုက်" အမည်ဖြင့် မောင်ထွန်းသူ မြန်မာပြန်လိုက်သည့် ဝတ္ထုမှာ The Citadel ဖြစ်ပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ ဘဝကို ရေးထားသည့် ဝတ္ထု ဖြစ်သည် ။

"ရဲတိုက်" ဝတ္ထုထဲမှ ဒေါက်တာ အင်ဒရူးမေဆန်သည် ဆေးကျောင်းမှ ဆင်းပြီးနောက် ဝေလပြည်နယ် သတ္တုတွင်းများ တွင် သွား၍ အလုပ်လုပ်သည် ။ ဆေးကုရင်း မိတ်ဆွေများ နှင့် ရန်သူများကို တွေ့ခဲ့ရသည် ။ အလုပ်သမားများ နှင့် ဆုံခဲ့ရသည် ။

နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာ အင်ဒရူးမေဆန်သည် လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးကုရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကုသပုံ ကုသနည်းသည် ဆေးကောင်စီပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ကိုက်ညီခြင်း မရှိဟု ဆိုကာ ဆေးကောင်စီတွင် အစစ်ခံရသည် ။ ဆေးကောင်စီက သူ့အပေါ်တွင် စွဲထားသည့် စွဲချက်ကို ကြားနာကာ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး၏ ဆရာဝန်မှတ်ပုံတင် လက်မှတ်ကို မသိမ်းဘဲ အပြစ်မှ လွှတ်လိုက်သည် ။

ဆေးကောင်စီရှေ့တွင် အစစ်ခံရာ၌ ဒေါက်တာ အင်ဒရူးက... "ကျွန်တော်တို့ ဆေးပညာရှင်တွေ ပြောတာမှ မှန်တယ်၊ အပြင်က လူတွေ ပြောတာ မမှန်ဘူးလို့ ထင်နေကြရင် သိပ္ပံပညာဟာ ဘယ်တော့မှ တိုးတက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သေသွားတော့မှာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဆေးပညာလောကဟာ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့

အဖွဲ့အစည်းကလေး တစ်ခုပဲ ဖြစ်နေတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆေးပညာလောကကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေရဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုတွေကို ပြန်စဉ်းစားဖို့ ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ဖြစ်စတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ လူလောကကြီးရဲ့ ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကို ဆောင်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ တောင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ရောဂါတချို့ရဲ့ နာမည်ကို သိတယ်။ ဆေးတချို့ကို သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းဆွဲ ဆရာမရဲ့ ညှပ်ကိုတောင် ကောင်းကောင်း မကိုင်တတ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေဟာ လက်တွေ့ကုရာမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခြေခံ အချက်ကလေးတွေလောက်က လွဲလို့ ဒီပြင် ဘာမှ ပိုမသိခဲ့ကြဘူး။ သူတို့ မှာ အချိန်မရကြဘူး။ ပြေးလွှားနေကြရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဆရာဝန်တွေအတွက် ဘွဲ့လွန် သင်တန်းတွေ ဖွင့်သင့်တယ်။ သိပ္ပံပညာကို ရှေ့တန်းရောက်လာအောင် ကြိုးစားသင့်တယ်။ ဆေးပုလင်းထဲက ဆေးကို တိုက်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ဆိုတဲ့ အယူအဆကို စွန့်သင့်တယ်။ ဆရာဝန်တိုင်းကို လေ့လာဖို့ အခွင့်အရေး ပေးသင့်တယ်။ သုတေသန လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေးသင့်တယ်။ အသပြာနောက်ကို လိုက်တဲ့ ကုထုံးတွေ၊ မလိုအပ်တဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုတွေကို ရပ်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ။ ဆေးပညာကို ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေမှ လိုက်စားခွင့် ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိပ္ပံနည်းကျ ဆေးပညာမှာ အင်မတန် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ လူဝီပတ်စချာဟာ ဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျာမန် ပိုးမွှားဗေဒ ပါရဂူ အားလစ်ဟာ ဆရာဝန်မဟုတ်ပါဘူး။ အိန္ဒိယမှာ ပလိပ်ရောဂါကို တိုက်ဖျက်ခဲ့တဲ့ ဟတ်ဖ်ကိုင်ဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဆရာဝန် မှတ်ပုံတင် စာရင်းထဲမှာ မပါဘဲ ရောဂါတွေကို

တိုက်ဖျက်တဲ့ လူတွေဟာ လောကကြီးမှာ အများကြီးပါ။ သူတို့ ဟာ လူအတွေ့ လူညံတွေ မဟုတ်ပါဘူး။"

ထိုစကားများမှာ "ရဲတိုက်" ဝတ္ထုထဲမှ ဒေါက်တာ အင်ဒရူးမေဆန်၏ စကားများ ဖြစ်သည်။ ။ ဒေါက်တာ အင်ဒရူးမေဆန်သည် ဆေးပညာကို လူထုလက် အရောက် ပို့ချင်သည်။ ။ သို့ဖြင့် သူသည် သူ့ရှေ့က ဆရာဝန်တို့ နှင့် မတူ၊ ဆေးပညာအတွက် လမ်းသစ် ခင်းပေးသည်။ ။

"ရဲတိုက်" ဝတ္ထုသည် ဆေးပညာတွင် လမ်းဟောင်းကို လျှောက်ချင်သူနှင့် လမ်းသစ်ကို ဖောက်ချင်သူတို့ ၏ ပဋိပက္ခကို ဖော်ပြသော ဝတ္ထု ဖြစ်လေသည်။ ။

အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်သည် ဆေးပညာအကြောင်းကိုသာမက လူတွေအကြောင်းကိုပါ ရေးသော စာရေးဆရာ ဆရာဝန် ဖြစ်လေသည်။ ။

မြသန်းတင့်

* * *

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

၁၉၇၈ ခုနှစ်...။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ၁၉၇၈ ခုနှစ်သည် မုန်တိုင်းအထန်ဆုံးသောနှစ် ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ဘယ်သောအခါကမှ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားခဲ့ဖူးသော အဖြစ်တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရသည် ။ ယင်းအဖြစ်ကို အကြောင်းပြ၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသော ကျွန်တော့်ဘဝသည် ပျက်ခဲ့ရသည် ။ ထိုအခါ စာဖတ်ရင်း စာရေးရင်းနှင့် လူ့အလွှာ အသီးသီးမှ လူတန်းစားပေါင်းစုံ၏ အကျင့်စရိုက် လက္ခဏာများကို လက်တွေ့ကျကျ သိမြင်နားလည်ခွင့် ရလာခဲ့ပါသည် ။

လူတို့ ၏ ကိုယ်ချင်းစာတရား ခေါင်းပါးမှုများ ၊ ရက်စက်ယုတ်မာမှုများ ၊ မလိုတစ်မျိုး လိုတစ်မျိုး လုပ်တတ်သည့် အကျင့်များ ၊ ငွေကိုသာ အလေးထား၍ လူကို လုံးဝ တန်ဖိုးမထားသော အဆက်အဆံ အပြုအမူများ ၊ မိမိ၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် တစ်ဖက်သား နစ်နာ ပျက်စီးအောင် ကြံစည်အားထုတ်တတ်သည့် သစ္စာမဲ့မှုများ ၊ ကိုယ့်ထက်သာလျှင် မကြည့်ချင် မမြင်ချင် ဖြစ်တတ်သည့် မနာလို ဝန်တိုမှုများ ၊ အပေါ်က မေးလာလျှင် အောက်လူပေါ် ပုံချပြီး အောက်က မေးလာလျှင် အပေါ်သို့

လက်ညှိုးထိုးပြကာ အပြစ် မဖြစ်ရုံမျှကလေး အလုပ်လုပ်ပြီး မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက်သာ အဓိကထား၍ လုပ်ဆောင်နေတတ်သည့် အချောင်သမား စရိုက်များ ၊ အပေါ်စီး ရလာလျှင် တစ်ဖက်သားအပေါ် အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ၍ ဖိနှိပ်နှိပ် လုပ်တတ်သော်လည်း မိမိ ခံရမည့် အလှည့်ကျလျှင် ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ မိမိ၏ အသက်အရွယ်၊ မိမိ၏ ဂုဏ်၊ မိမိ၏ သိက္ခာကိုမှ မထောက်ထားတော့ဘဲ ဒူးထောက်၍ ခြေဖက်၍ ၊ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကျွေး၍ ကယ်ပါ ယူပါ တစစ လုပ်တတ်သော ယုတ်ညံ့သည့် စိတ်နေစိတ်ထားများ ...။

ယင်း အကျင့်စရိုက် လက္ခဏာများ ကြားမှ နေ၍ မေတ္တာနှင့် ကရုဏာကို အလေးအနက် ပြုတတ်သော ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သော၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်သော၊ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသည် နှင့် အမျှ အမှန်ဘက်မှ ရပ်တည်တတ်သော လူသဘော သဘာဝ အကျင့်စရိုက်ကလေးများ သည် မိုးမှောင်ကြီး ဖုံးအုပ်နေသော ကောင်းကင်ထက်မှ တစ်ချက် တစ်ချက် လျှပ်စီးလက်လိုက်သည့် နှယ် ပြုံးခနဲ ပြက်ခနဲ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ပေါ်လာတတ်ပါသည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် လူ့လောက လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ် ဘာကြောင့် တည်တံ့ခိုင်မြဲနေသည် ဟူသော အချက်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်ကာ အားမာန် တက်ခဲ့ရပါသည် ။

သို့ဖြစ်ရာ ၁၉၇၈ ခုနှစ်သည် ကျွန်တော့်အား လူ့လောက၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွင်းရှိ လူတို့ ၏ သဘော သဘာဝ အဆိုးအကောင်းများကို မီးမောင်းထိုးပြနေသော နှစ်တစ်နှစ်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ရမည် ထင်ပါသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လူတို့ ၏ ဆိုးသော စရိုက် လက္ခဏာများ နှင့် လူတို့ ၏ ကောင်းသော စရိုက်လက္ခဏာများကို ထူးထူးခြားခြား မြင်ရတွေ့ရသည့် အခါတိုင်း ဒေါက်တာ အင်ဒရူးမေဆန်ကိုတော့ သတိရစမြဲ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ အင်ဒရူးမေဆန်သည် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သက်ရှိ လူသားတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်က ဖတ်ခဲ့ရဖူးသော ကမ္ဘာကျော် ဆရာဝန် စာရေးဆရာကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင် (A.J Cronin) ၏ သည် စီတိုက်ဒယ်လ် (The Citadel) အမည်ရှိ ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးထဲမှ ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

* * *

(၂)

ဒေါက်တာ အင်ဒရူးမေဆန်ကို ဖန်တီးခဲ့သူမှာ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင် ဖြစ်၏။ ကရိုနင်သည် အင်ဒရူးမေဆန်ကို ဖန်တီးရာ၌ ပီပြင်သည် ၊ အသက်ဝင်သည် ။ ပီပြင်လွန်း အသက်ဝင်လွန်းသဖြင့် အင်ဒရူးမေဆန်သည် စာရေးဆရာကြီး ကရိုနင် ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေရောသလားဟု ပင် တွေးထင်ရသည်။

ကရိုနင်သည် သူ့ဇာတ်ဆောင် အင်ဒရူးမေဆန်နှင့် ထိတွေ့ ဆက်စပ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင် လောကကို ဖန်တီးရာ၌ လည်း အလွန်ပီပြင်၍ အသက်ဝင်သည် ။ အင်ဒရူးမေဆန်နှင့် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေသော ဇာတ်ကောင် အားလုံးသည် လူဆန်လှသည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း ဤဝတ္ထုကြီးကို ခေတ်သစ်ဂန္ထဝင် စာပေ စာရင်းတွင်

ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သော ၁၉၃၇ ခုနှစ်မှ စ၍ ယနေ့ခေတ်အထိ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေနေသော်လည်း အရောင်းရ တွင် ကျယ်ဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် ဤဝတ္ထုကြီးကို အကျဉ်းချုပ် ပြန်လည် ရေးသားပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ အထက်တန်း ကျောင်းသားများ အတွက် ကျောင်းသုံးစာအုပ်အဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဖူးလေသည်။ ။

* * *

(၃)

ဤဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားခဲ့သော အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်သည် စကော့လူမျိုး ဖြစ်၏။ စကော့တလန်နိုင်ငံ ကာဒရော့စ်မြို့ (Cardross) သည် သူ၏ မွေးရပ်ဇာတိ ဖြစ်သည်။ ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆင်းရဲချို့တဲ့ စွာ နေခဲ့ရသဖြင့် ဘဝနာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ။ ဂလက်စကို တက္ကသိုလ်၏ ဆေးကျောင်းသား ဘဝတွင် လည်း ငွေကြေး မပြည့်စုံမှုကြောင့် သူ့ဘဝမှာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိ။ အမြဲတစေ ရုန်းကန် လှုပ်ရှား နေခဲ့ရသည်။ ။ ဆရာဝန် ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း သူ့ဘဝအစမှာ ရုန်းကန် လှုပ်ရှား နေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ သင်္ဘောဆရာဝန် အလုပ်ဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရ၏။ ။ အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်အလုပ်ဖြင့် မြို့ကြီးပြကြီးများ နှင့် ဝေးကွာလွန်းလှသော ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ ရှိရာ အရပ်ဒေသတွင် နှစ်ပေါင်းများ စွာ နေခဲ့ရ၏။

ဒေါက်တာ ကရိုနင်သည် ဆေးကုရင်း လူတန်းစားအမျိုးမျိုးနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။ ။ သူသည် လူတို့ ၏ ကောင်းကွက်များ၊ ဆိုးကွက်များ နှင့် အားနည်းချက်များကို လေ့လာတတ်သော၊

သိမြင်နားလည်တတ်သော၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်သော၊
ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သော၊ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တတ်သော သဘော
ရှိခဲ့သည် ။ ယင်းစိတ်စေတနာများ သည် စာရေးတတ်ခြင်းတည်း
ဟူသော အနုပညာရပ်နှင့် ထိတွေ့ပေါင်းစပ်မိသည့် အခါ
အောင်မြင်သော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည် ။

၁၉၃၀ ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာ ကရိုနင်သည် လန်ဒန်မြို့
အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်၌ ဆေးခန်းဖွင့်၍ ဆေးကုနေရာမှ ကျန်းမာရေး
ချို့တဲ့ မှုကြောင့် အနားယူခဲ့ရသည် ။ အချိန်ပြည့် အနားယူနေရသဖြင့်
ကရိုနင်မှာ လုပ်စရာ အလုပ်ဆို၍ မည်မည်ရရ မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည် ။
ထိုအခါ စာရေးရလျှင် ကောင်းလေမလား ဟူသော အတွေးသည်
သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။ ဤသို့ဖြင့် Hatter's Castle ဝတ္ထုကြီးကို
ရေးဖြစ်ခဲ့၏။

ရေးပြီးသောအခါ စာမူကို ဘယ်ဆီပို့ရမည် မသိ။
လန်ဒန်မြို့ပေါ်တွင် ထုတ်ဝေသူတွေက အများကြီး။ ယင်း
ထုတ်ဝေသူများက သူ့လို စာရေးစ လူတစ်ယောက်၏ စာမူကို
ဂရုတစိုက်မှ ဖတ်ပါ့မလား။ ထုတ်ဝေသူများက အသိအမှတ်
ပြုနိုင်လောက်အောင် သူ့ဝတ္ထု စာမူက အဆင့်အတန်း မြင့်ပါ့မလား။
ဆွဲဆောင်မှု ရှိပါ့မလား။

ယင်းသံသယများကြောင့် သူ့ဝတ္ထု စာမူကို ဘယ်သူ့ဆီမှ မပို့ရဲ။
နောက်ဆုံးတွင် တော်ရာ ချောင်သို့ ထိုးထားလိုက်၏။

တစ်နေ့တွင် လမ်းလျှောက်ထွက်သွားရာမှ စကော့လူမျိုး
လယ်သမားကြီး တစ်ဦးနှင့် ဆုံမိကြသည် ။ သူ့အကြောင်း
ကိုယ့်အကြောင်း စပ်မိစပ်ရာ ပြောမိကြသည် ။ ကရိုနင်က သူ

ရေးထားသော စာမူကို မပို့ဖြစ်သည့် အကြောင်း ဖွင့်ဟ၍ ပြောပြသည်။ သူ့စကားကြားသော လယ်သမားကြီးက နှာခေါင်းရှုံ့လေသည်။

"ကျုပ် ထွန်ယက်နေတဲ့ မြေကို ခင်ဗျား မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ စိုက်လို့ ပျိုးလို့ မှ ဖြစ်ပါ့မလား ဆိုတဲ့ သံသယ ဝင်ဖို့ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလား ဆိုတဲ့ သံသယနှင့် ကျုပ် ထိုင်မနေဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေတာပဲ၊ ဒါမှ လည်း ကျုပ် ရသင့်တဲ့ အသီးအနှံကို ရမှာ ပေါ့"

လယ်သမားကြီးစကားကြောင့် ကရိုနင် စိတ်ဓာတ် ပြောင်းသွားသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း တော်ရာချောင်တွင် ရောက်နေသော စာမူကို ယူကာ လက်နှိပ်စက် ကူးရိုက်သည်။ ပြီးတော့ လန်ဒန်မြို့ရှိ ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးထံ ပို့လိုက်သည်။ ပို့ပြီးတော့လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်သည်။

ထုတ်ဝေသူက ကရိုနင်၏ Hatter's Castle ကို ကြိုက်သည်။ ချက်ချင်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ ကရိုနင်၏ Hatter's Castle သည် ရောင်းမလောက်အောင် တွင် ကျယ်သည့် စာအုပ် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ကရိုနင်မှာ ချက်ချင်းပင် လူသိများ ၍ ထင်ရှားသော စာရေးဆရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ဝတ္ထု၏ အောင်မြင်မှုကြောင့် အားတက်လျက် ရှိသော ကရိုနင်သည် နောက်ထပ် စာအုပ်များ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ရေးခဲ့သည်။ ရေးသမျှ ဝတ္ထုများမှာ လည်း လူကြိုက်များ သည် ချည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကရိုနင်သည် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရလေ၏။

ကရိုနင် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာသောအခါ သူ ဆရာဝန်ဘဝက ကြုံခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများ ၊ ဖြစ်ရပ်များ နှင့် နောက်ခံဒေသများ

သည် သူဝတ္ထုများ ၏ အသက်သွေးကြော ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။ သူ၏ The Stars Look Down ဝတ္ထုကြီးတွင် ကျောက်မီးသွေးတွင်း အလုပ်သမားများ ၏ သနားစရာ ဘဝကို ဖော်ပြသည်။ ။ သူ လန်ဒန်မြို့ အနောက်ပိုင်း ရပ်ကွက်တွင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်၍ ဆေးကုသခဲ့စဉ်က ရခဲ့သည့် ဘဝတစ်ကွေ့မှ အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံ၍ လန်ဒန်မြို့ ဟာလေလမ်း (Harley Street) မှ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းများ ၏ မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ ၊ နာမည်ကြီး ဆရာဝန်နှင့် မှ ကုသခံလိုကြသည့် အထက်တန်းစား လူ့အလွှာများ ၏ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ရောဂါများ ၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာ ပြီးရော သဘောမျိုး မွေးကာ စေတနာမေတ္တာ ခေါင်းပါးလွန်းနေသည့် ဆရာဝန်အချို့၏ ကလိမ်ကျမှုများကို ဤဝတ္ထု The Citadel တွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖော်ထုတ်ထားလေသည်။ ။

* * *

(၄)

The Citadel ကို ကျွန်တော် ဖတ်ရှုခဲ့ရသော နှစ်မှာ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုစဉ်က ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်လိုစိတ် ပြင်းပြခဲ့ဖူးသော်လည်း အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် မဖြစ်မြောက်ခဲ့။

၁၉၇၈ ခုနှစ် ရောက်တော့မှ ဤဝတ္ထုကို ဒုတိယအကြိမ် ဖတ်မိခဲ့ပြန်သည်။ ။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မူ ဤဝတ္ထုကြီး၏ အနှစ်သာရကို ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း မခံစားဘဲ ဇနီးနှင့် သားသမီးများကိုပါ ပြောပြခဲ့မိရာ သူတို့ အားလုံးက မြန်မာပြန်ဖို့ ပိုင်း၍ တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထုကြီးကို ကျွန်တော် မြန်မာ ပြန်ဖြစ်ခဲ့၏။

မြန်မာပြန် ဝတ္ထု စာမူကို စာအုပ်အဖြစ် ရောက်ဖို့ ကြိုးစားသည့် အခါတွင် မူကား စိတ်ပျက်စရာ စိတ်ညစ်စရာများ နှင့် ရင်ဆိုင်ရလေတော့သည်။ ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်လို မထင်မရှား သာမည စာရေးသူတစ်ဦး၏ လက်ရာကို ထုတ်ဝေသူ အားလုံးလိုလိုက အသိအမှတ် မပြုချင်ကြ။ ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးက ဆိုလျှင် ဝတ္ထုစာမူ တစ်ထပ်ကြီးကို ကြည့်၍ မတန်မရာ တစ်ခုကို လုပ်လာသည့် နှယ် ဆက်ဆံပြောဆိုခဲ့သည်။ ။ နောက်တစ်ဦးကတော့ "ကျွန်တော် ကရိုနင် စာအုပ်တွေ အားလုံး ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒီစာအုပ်တော့ နာမည်တောင် မကြားဖူးဘူး" ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ။ နောက်တစ်ဦးကတော့ ဝတ္ထုစာမူကို စိတ်လိုလက်ရ ဖတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ သူကြိုက်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောသည်။ ။ သို့သော်လည်း စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေဖို့ ကျတော့ မစဉ်းစားဝံ့။ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ဖို့ အရင်းအနှီးတွေ သောင်းကျော်သော ခေတ်တွင် ဤမျှ ထူထဲသော ဝတ္ထုကို သူ မထုတ်ရဲ။

ကျွန်တော် ကြံရာမရ ဖြစ်ကာ ဆရာ တင့်တယ်နှင့် ဆရာမြသန်းတင့်ထံ ချဉ်းကပ်မိပြန်သည်။ ။ သူတို့ ခမျာ ဝတ္ထုကောင်းကြီးတစ်ပုဒ် မြန်မာပြန် စာမူဘဝ ရောက်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာကြသော်လည်း အခြေအနေက မပေးသဖြင့် စာအုပ်အဖြစ် ရောက်သည် အထိ မကူညီနိုင်ကြ။ ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထု စာမူသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် သုံးနှစ်နီးပါးမျှ ရင်ခွင်ပိုက် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ။ ယခုသော် သုံးနှစ်နီးပါးမျှ တလည်လည် ဖြစ်နေခဲ့ရသော စာမူသည် အကြောင်းအားလျော်စွာ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။

အမှန်သော် စာရေးဆရာကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်သည် မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်နှင့် စိမ်းသူ မဟုတ်ပါ။ ကရိုနင်၏ Adventures in Two Worlds ကို ဆရာတင့်တယ်က "နှစ်လောက" အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊

Beyond This Place ဝတ္ထုကို ဆရာ ထင်လင်းက "တစ်ကျွန်းစံ၏ အပြန်လမ်း" အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ The Northern Light ဝတ္ထုကို "ဥတ္တရ အလင်း" အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း မြန်မာပြန်၍ စာဖတ်သူထံ ပို့ပေးခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ယခု စာဖတ်သူ၏ လက်တွင်း၌ ရောက်နေသော စာအုပ်သည် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်၏ အကောင်းဆုံး လက်ရာ တစ်ပုဒ်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ။ စာဖတ်သူများ နှစ်သက်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် မျှော်လင့်ပါ၏။

မြန်မာပြန်သူ

* * *

အပိုင်း (၁)

(၁)

၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ကုန်ခါနီး နေ့တစ်နေ့၏ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အတန်ငယ် နွမ်းပါးပုံရသော အင်ဒရူးမေဆန် အမည်ရှိ လူရွယ်တစ်ဦးသည် ဆွမ်ဆီးနယ်မှ ပီနီးဝဲလ် တောင်ကြားသို့ သွားသည့် မီးရထားတစ်စီး၏ တတိယတန်းတွဲ တစ်တွဲပေါ်တွင် လိုက်ပါ လာလေသည် ။ ခရီးသည် များများ စားစား မပါသဖြင့် ရထားတွဲတိုင်းလိုလိုပင် တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်လျက် ရှိ၏။ လူရွယ်သည် ရထားတွဲပြတင်းမှ နေ၍ အပြင်ဘက်ရှိ တောတောင်ရေမြေ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားများကို ငေးမော ကြည့်ရှုရင်း အတွေးရေလျှင်ကြောဝယ် နစ်မျောလျက် ရှိလေ၏။

အင်ဒရူးမေဆန်သည် တစ်နေ့လုံးလိုလို ခရီးသွားခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လျက် ရှိသည် ။ မြောက်ပိုင်း ဒေသမှ စတင် ထွက်ခွာလာကတည်းက ရထားပြောင်း၍ စီးခဲ့ရသည့် ကာလစွလီနှင့် ရှုရှူးစ်ဘူရီ၌ သာ ခေတ္တခဏမျှ အညောင်းအညာ ဖြေခွင့် ရခဲ့သည် ။ သူ၏ ခရီးလမ်းဆုံးဒေသဖြစ်သော တောင်ပိုင်း ဝေလပြည်နယ်ထဲ ရောက်လာသည့် အချိန်ထိ မီးရထားပေါ်၌ သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေ၏။

အလွန်ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသော ခရီးလမ်း

တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဘဝဖြင့် သူ ပထမဦးဆုံး လက်ခံ လုပ်ကိုင်ရတော့မည့် အလုပ် အကြောင်းကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ စဉ်းစားလာမိလေ၏။

ဤနယ်မြေ ဤဒေသသည် သူ့အဖို့ ထူးဆန်းသော နယ်မြေဒေသ ဖြစ်၏။ တောတောင် ထူထပ်လွန်းသဖြင့် မြေမျက်နှာပြင် အနေအထားက မညီမညွတ် ရှိလှချေသည် ။ ဤကဲ့သို့ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းပြီး ခေါင်လွန်းလှသည့် အရပ်ဒေသမျိုးတွင် လုပ်ရမည့် သူ့အလုပ်သည် ချောချောမွေ့မွေ့မှ ရှိပါမည်လောဟု တွေးတော ပူပန်နေမိလေ၏။

မီးရထားလမ်း၏ ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အစီအရီ တည်ရှိနေကြသော တောင်တန်းများ သည် ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက် ရှိသော မိုးအရှိန်ကြောင့် မှန်ရီမှို င်းပျလျက် ရှိသည် ။ တောင်ထိပ် တောင်ထွတ်များ သည် ညိုမှို င်း ရီဝေလျက် ရှိသော မိုးသား တိမ်လိပ်၏ နောက်ဝယ် ပုန်းကွယ်လျက် ရှိကြလေသည် ။

လူသူကင်းမဲ့သော တောင်စောင်းများမှာ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့လျက် ရှိ၏။ သတ္တုများ တူးဖော်ထားသည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကြောင့် တောင်စောင်းများမှာ အကျည်းတန်လှပေသည် ။ ဟိုတစ်ပုံ သည် တစ်ပုံ အစုလိုက် အပုံလိုက် တည်ရှိနေသော ချော်တုံးချော်ခဲများကြောင့် သာယာလှပမှု ကင်းမဲ့ကာ ပို၍ အရပ်ဆိုးလျက် ရှိလေသည် ။

ညစ်ပတ် ပေရေလျက် ရှိသော သိုးတစ်အုပ်သည် ချော်တုံးချော်ခဲများ ပေါ်ဝယ် လှည့်လည် သွားလာနေသည် ကို တွေ့ရသော်လည်း စားကျက်မြေဟူ၍ မည်မည်ရရ မမြင်ရချေ။ ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းလည်း

မရှိ၊ စိမ်းစို လန်းဆန်းသော သစ်ပင် အစအနကိုလည်း မတွေ့ရှိ။ မှုန်ရီ
အုံ့ဆိုင်းနေသော ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင်
မြင်တွေ့နေရသည့် သစ်ပင်များမှာ လည်း ခြောက်သယောင်းလျက်
ရှိသဖြင့် ကြုံလှီသေးကွေးသော မကောင်းဆိုးရွား မှ င်စာကလေးများ
ရပ်နေသည် နှင့် တူလှပေသည် ။

မီးရထား အကွေ့တွင် စက်ရုံတစ်ခုဆီမှ ထွက်ပေါ်နေသော
နီရဲတောက်ပသည့် အလင်းရောင် အောက်ဝယ် အင်္ကျီတုံးလုံးနှင့်
အလုပ်လုပ်နေကြသော အလုပ်သမားများ တစ်စုကို ရိပ်ခနဲ
လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည် ။

အလုပ်သမားများ ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ညစ်ပတ်ပေရေလျက် ရှိပြီး
တစ်စုံတစ်ခုကို ထုရှိက်ရန် လက်များ မြှောက်နေကြ၏။
အင်ဒရူးမေဆန်၏ မျက်စိအောက်မှ မြင်ကွင်းသည် ချက်ချင်း
ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း အလုပ်သမားများ အားမာန်အပြည့်နှင့်
လှုပ်ရှားနေသည့် သဏ္ဌာန်မှာ မူ သူ၏ စိတ်အာရုံဝယ် စွဲထင်
ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အင်ဒရူးမေဆန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်သည် ။
သူ့စိတ်သည် စောစောကနှင့် မတူတော့ပေ။ ပေါ့ပါး တက်ကြွသလို
ဖြစ်လာသည် ။ သူ့အလုပ်သည် အလားအလာ ရှိတန်ကောင်းပါရဲ့
ဟူသော အတွေးသည် ဝင်လာပြန်သည် ။ ထိုအတွေးသည်
မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလေး သန်းလာစေသည် ဖြစ်ရာ သူ၏
အနာဂတ် ကာလသည် သာတောင့်သာယာ ရှိလိမ့်မည်ဟူသော
ယုံကြည် စိတ်ချမှုကလေးသည် သူ့ရင်တွင်း၌ မသိမသာ ကိန်းအောင်း
လာပြန်လေ၏။

အမှောင်ရိပ်များ သည် ကျဆင်းစ ပြုလာချေပြီ။

နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် မီးရထားသည် ဒရင်းဖီး ဘူတာ ရှေ့ဝယ် ပင်ပန်းမောဟိုက်စွာဖြင့် ထိုးဆိုက် လိုက်လေ၏။ သူ၏ ခရီးသည် လမ်းဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

အင်ဒရူးမေဆန်သည် သူ့ လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဆွဲယူကာ ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး စင်္ကြံတစ်လျှောက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားရင်း သူ့အား ကြိုလာမည့် သူနှင့် တွေ့လို့ တွေ့ငြား ဝဲယာတစ်လျှောက် ကြည့်သွားလေ၏။

ဘူတာရုံ ထွက်ပေါက်အနီးရှိ မီးတိုင်အောက်တွင် လေးထောင့်စပ်စပ် ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ မိုးကာအင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်ထားသော အသားဝါဝါ မျက်နှာပိုင်ရှင် အဘိုးအိုတစ်ဦး ရပ်နေလေသည် ။ အဘိုးအိုသည် နန္ဒင်းရောင်ပေါက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မေဆန်အား လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုနေရာမှာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အသံဖြင့် လှမ်းမေးလေသည် ။

"ခင်ဗျား ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် လုပ်မယ့်လူ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မေဆန်ပါပဲ၊ အင်ဒရူးမေဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်"

"ဟူး... ကျုပ်နာမည်က သောမတ်၊ အဘိုးကြီး သောမတ်လို့ ခေါ်တာ များ တယ်၊ ကျုပ်မှာ မြင်းရထား ပါလာတယ်၊ လာပါ လာပါ၊ အင်း... မြင်းရထားသာ မပါလာလို့ ဒီအတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားရမယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ရေကူးနေရမှာ သေချာသဗျ"

မေဆန်သည် သူ့သေတ္တာကို မြင်းရထားပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်ပြီး
အသာတက်၍ ထိုင်လိုက်သည် ။ မြင်းနက်ကြီးမှာ
အားကောင်းမောင်းသန်နှင့် သန်မာ ထွားကျိုင်းလှသော်လည်း
ရထားလုံးကမူ ပုံမကျ ပန်းမကျနှင့် ဟောင်းနွမ်း အိုမင်းလှပေသည် ။
သောမတ်သည် မြင်းဇက်ကြီးကို တစ်ချက်ဆောင့်၍ ဆွဲ လိုက်လေသည်
။

"ဟဲ့... မြင်း"

မြင်းရထားသည် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေပြီ။

အင်ဒရူးမေဆန်သည် မြို့အနေအထားကို ဂရုပြု၍
ကြည့်ပါသော်လည်း ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရချေ။ သဲသဲမဲမဲ
ရွာနေသော မိုးကြောင့် မြင့်မားသော တောင်တန်း တောင်စွယ်များ ၏
အောက်ခြေဝယ် အစီအရီ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ် တည်ရှိနေသော အိမ်များကို
ခပ်ဝါးဝါးသာလျှင် မြင်တွေ့ရလေသည် ။

အဘိုးကြီး သောမတ်သည် အင်ဒရူးမေဆန်၏ မျက်နှာကို
စူးစမ်းသည့် အနေဖြင့် မကြာခဏ လှမ်း၍ ကြည့်သော်လည်း
စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။

အင်ဒရူး၏ မျက်စိထဲဝယ် အဘိုးအို သောမတ်၏ ပုံပန်းမှာ ဝင်ငွေ
အလွန်ကောင်းသည့် ဆရာဝန် တစ်ယောက်၏ ကျွမ်းကျင်သော
မြင်းရထားသမား ပုံမျိုး မပေါက်ပေ။ အဘိုးအို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြုံလှီ
သေးကွေးလွန်းလှချေသည် ။ နေပုံထိုင်ပုံနှင့်
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကလည်း သေသေသပ်သပ် မရှိလှ။ သူ့ကိုယ်မှ လည်း
မြင်းချေးနဲ့ ထွက်လျက် ရှိသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် သူကပင် စကားစ၍
ပြော လာလေသည် ။

"ခင်ဗျား ဒီက ရေးလိုက်တဲ့ စာ ရသလား"

အင်ဒရူးက နှုတ်ဖြင့် ပြန်မဖြေ။ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"အင်း... ကျုပ်လည်း ထင်သားပဲ၊ ရလိမ့်မယ်လို့ "

အဘိုးအို သောမတ်သည် တံတွေးတစ်ချက် ပက်ခနဲ ထွေးထုတ်သည် ။ သူ၏ တွေးထင်ချက် မှန်ကန်သွားသဖြင့် ကျေနပ် အားရသွားဟန်လည်း တူ၏။ စောစောကထက် နှုတ်အာ သွက် လာလေသည် ။

"နောက်ဆုံး လုပ်သွားတဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန်က လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ ရက်လောက်ကတည်းက လစ်သွားတယ်၊ အများအားဖြင့် ဒီလိုချည်းပါပဲဗျာ၊ နောက်လူ လာတဲ့ အထိ မစောင့်ချင်ကြဘူး"

အင်ဒရူးက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး စုံစမ်းသည့် သဘောဖြင့်...

"ဘာဖြစ်လို့ မစောင့်ချင်ကြတာလဲ" ဟု မေး လိုက်လေ၏။

"အကြောင်းတစ်ခုကတော့ အလုပ်များ လို့ ထင်ပါရဲ့ " ဟု သောမတ်က ပြောပြီး စကားကို လက်စမသတ်ဘဲ ရပ်ထားသဖြင့် "ဆိုပါဦး၊ နောက် တစ်ကြောင်းက" ဟု အင်ဒရူးက ထောက်ပေးလိုက်သည် ။

"အင်းလေ၊ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တွေ့လာမှာ ပါဗျာ" ဟု သောမတ်က ဖြေလေသည် ။

ခဏမျှအကြာတွင် မြင်းရထားသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည် ။ သောမတ်က လက်ထဲမှာ ကျာပွတ်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အိမ်တန်းတစ်ခု၏ အစွန်ဆုံးမှ မီးခိုး တလူလူ ထွက်လာနေသော အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ ညွှန်ပြသည် ။

"အဲဒါ ကျုပ်နှင့် ကျုပ်ဆရာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်တို့ နေတဲ့ အိမ်ပဲ"

သောမတ်၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်ဝယ် လျှို့ဝှက် နက်နဲသည် ဟု ယူဆရသော အပြုံးရိပ်ကို မြင်နေရလေသည်။

"ခင်ဗျားအနေနှင့် နောက်တစ်ကြောင်း ဘာလဲဆိုတာ သိချင်နေတော့မှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မကြာပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျား သိလာမှာ ပါ"

လမ်းမကြီးသည် ဤအိမ်တန်းမှာ ပင် ဆုံးသည်။ မြင်းရထားသည် လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်ရှိ ညီညာသော လမ်းသွယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်ပြီး အိမ်ဝင်ပေါက် လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ဝင်ကာ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လေသည်။ အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါးတွင် "ဘရိုင်း ဂိုးဝါး" ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေး တပ်ထားသည် ကို မြင်ရလေ၏။

သောမတ်သည် မြင်းဇက်ကို သတ်ရင်းက "ရောက်ပါပြီ ဒေါက်တာ အင်ဒရူးမေဆန်၊ ဒါ ကျုပ်တို့ အိမ်ပါပဲ" ဟု ထပ်၍ ပြောလေ၏။

အင်ဒရူးသည် မြင်းရထားပေါ်မှ ခုန်၍ ဆင်းလိုက်သည်။ သူ အောက်ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးသည် ပွင့် လာလေသည်။ သူ အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည့် အခါ ခန်းမထဲ၌ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး မျက်လုံးပြာပြာနှင့် အသက် ၅၀ အရွယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သူ့အား ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုလျက် ရှိလေ၏။

"ကြွပါ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကြွပါ... ကျွန်မက ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ နှမ မစ္စ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်ပါ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မဖြင့် နောက်ဆုံး လုပ်သွားတဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန် အလုပ် ထွက်သွားကတည်းက အတော် စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ရှင့်ကို သူနှင့် တွေ့စေချင်တာ၊ ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ တော့

လူတော်ကလေး တစ်ယောက်ပါပဲရှင်၊ ကဲလေ... ဒါတွေ
ထားလိုက်ပါတော့၊ အခု ရှင် ရောက် လာပြီပဲဟာ၊ အားလုံး အဆင်ပြေဖို့
ပဲ ရှိတော့မှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား....။ ကဲ... လာ ဒေါက်တာ မေဆန်
ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ရှင့်အတွက် စီစဉ်ထားတဲ့ အခန်းကို လိုက်ပြပါရစေ"

အင်ဒရူး၏ အခန်းမှာ အပေါ်ထပ်တွင် ဖြစ်၍
အခန်းငယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ အခန်းတွင်း၌ ကြေးခုတင်တစ်လုံး
ချထားသည် ။ အဝါရောင် သံမဏိဗီရိတစ်လုံးလည်း ရှိသည် ။
လက်ဆေးခွက် ကြွေအင်တုံတစ်လုံးနှင့် ရေအိုးတစ်လုံး တင်ထားသော
ဝါးစားပွဲငယ် တစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရသည်။

တစ်ခန်းလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသော မိမိအား ဂရုတစိုက်
အကဲခတ်နေသည့် မစ္စ ပိတ်ချ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ယဉ်ကျေး
သိမ်မွေ့စွာဖြင့် "အခန်းကလေးက အင်မတန်မှ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ"
ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်ကလည်း ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့် သူ့ပခုံးကို
လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။ ။

"ရှင် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့် ထင်ရှားတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
ဖြစ် လာ မှာ သေချာပါတယ်၊ အားမငယ်ပါနှင့် ၊ ရှင်ကသာ
ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်သွားရင် ကျွန်မကလည်း
ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မှန်မှန်ကန်ကန် ဆက်ဆံသွားမှာ ပါ၊ ကိုင်း...
ကျွန်မတို့ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်နှင့် သွားတွေ့လိုက်ကြဦးစို့"

စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး အင်ဒရူး၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်ပြန်သည် ။ အင်ဒရူး၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်နေသည့်
အသွင်အပြင်မှာ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ကွယ်ပျောက် မသွားသေးချေ။

"ကျွန်မ ရှင့်ဆီကို ရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်မိသလား မပြောတတ်ဘူး၊ အေးလေ.. ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အမှန်ပြောရရင်တော့ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် တစ်ယောက် သိပ်ပြီး နေမကောင်းဘူး ဆိုပါတော့"

တမင်ကြိုးစားကာ အရေးမကြီးသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သော မစ္စပိတ်ချ်၏ စကားကို ကြားရသော အင်ဒရူးမှာ အံ့အားသင့်သွားပြီး သူမ၏ မျက်နှာကို တအံ့တဩဖြင့် ငေးမော ကြည့်ရှုနေမိလေ၏။ မစ္စပိတ်ချ်ကမူ အင်ဒရူး ဘာမှ မပြောနိုင်မီ ကပျာကသီ သူ့စကားကို ဆက်လေသည် ။

"ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် နေမကောင်းဘူး ဆိုပေမယ့် အကြီးအကျယ် မမာမချာ ဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်ရာထဲမှာ ရက်အတော်ကြာကြာ နားနေရမယ့် သဘောပါ။ မကြာခင် သူ နေပြန်ကောင်းလာမှာ ပါ။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အယူအဆ မလွဲစေချင်ဘူး"

အင်ဒရူးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့်ပင် မစ္စပိတ်ချ်၏ နောက်မှ လိုက်သွားသည် ။ အခန်းငယ် တစ်ခုရှေ့ အရောက်တွင် မစ္စပိတ်ချ်သည် တံခါးကို အသာအယာ တွန်းဖွင့်လိုက်ရင်းက တမင် လုပ်ယူထားသည့် ရွှင်မြူးတက်ကြွသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"အက်ဒွပ်ရေ။ ဟောဒီမှာ ဒေါက်တာ အင်ဒရူးမေဆန်၊ ကျွန်မတို့ ရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် အသစ်... အခုပဲ ရောက်လာတယ်။ ရှင့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ လာတာလေ"

အင်ဒရူးသည် အခန်း၏ သန့်ရှင်း သပ်ရပ်မှုကို သတိပြုမိသည် ။ ပြတင်းပေါက်များ တွင် ကတ္တီပါ ခန်းဆီးများ တပ်ထားသည် ။ တစ်ဖက်ရှိ ကျောက်မီးသွေး မီးဖိုသည် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိရုံမျှမက

တောက်လောင်လျက် ရှိပေသည်။ ။

အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်သည် အိပ်နေရာမှာ ထရန် ဟန်ပြင်လျက် ရှိသော်လည်း ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မထနိုင်ရှာပေ။ ။
ဤမျှလောက်ကလေး ထ၍ ထိုင်ရန်အတွက်ပင် အတော်ကြီး ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ အားယူနေရသည့် အဖြစ်ကို မြင်နေရလေသည်။ ။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်သည် တုတ်ခိုင်သန်မာ၍ အရိုးအဆစ် ကြီးမားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ အသက်မှာ ၆၀ ခန့်ရှိပြီး ပါးရေ နားရေများ ပင် တွန့်နေပြီ။ စူးရှ တောက်ပဆဲဖြစ်သော သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။ ။ သူ့ကို ကြည့်ရသည် မှာ အလုပ်၏ ဒဏ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံလာခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ပန်း လူပန်း ဖြစ်ပြီး မောဟိုက်နွမ်းနေသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။

ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ဖြတ်သန်း ကျဆင်းလျက် ရှိနေသော ရေနံဆီ မီးအိမ်၏ အလင်းရောင် အောက်တွင် မြင်နေရသော ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ သွေးရောင် လုံးဝ မရှိချေ။ ။
ဖယောင်းသားပမာ ဖြူဖွေးလျက် ရှိပြီး အာရုံ ခံစားမှု မပြုနိုင်တော့ကြောင်း အထင်အရှား ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။ ။

အမှန်သော် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဘက်ဘက် တစ်ခြမ်းလုံးသည် လေဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ရောဂါ၏ အသွင်အပြင်မှာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားခဲ့ရသည့် လက္ခဏာ ရှိရုံမျှမက မကြာမတင်ကမှ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။ ။

ဤမြင်ကွင်းကြောင့် အင်ဒရူးမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရုံမျှမက ထိတ်လန့် အံ့ဩခြင်းလည်း ဖြစ်ရ၏။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် အခန်းတွင်း၌ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

"မင်း ဒီမှာ နေရတာ ပျော်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်"

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသည့် စကားလုံးများ သည် နှေးကွေး လေးလံလွန်းလှရှုံ့မျှမက ပီပီသသလည်း မရှိချေ။

"ဒီ အ ရ ပ် မှာ အလုပ်ကတော့ သိပ်များ တယ်။ မင်းအတွက် မနိုင်မနင်း မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ၊ အင်း... မင်းက အလွန်ငယ်သေးတာပဲ"

"ကျွန်တော် အသက် ၂၄ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျာ၊ အခု လုပ်ရမယ့် အလုပ်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး အလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် အ လုပ် များ မှာ ကို မကြောက်တတ်ပါဘူး" ဟု အင်ဒရူးက သာယာချေငံစွာ ပြောလေသည် ။

"ကဲ... ကြားပြီ မဟုတ်လား အက်ဒွပ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောခဲ့သားပဲ၊ နောက်လာမယ့် လူသစ်နှင့် ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ကံကောင်းမှာ ပါလို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့တာ မမှန်ဘူးလား"

မစ္စ ပိတ်ချ်က ဝမ်းပန်းတသာ ဝင်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြား အားတက်လာသည့် အရိပ်အသွင် ထင်ဟပ်မလာပေ။ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန် ပေါက်လျက် ရှိသည် ။ သူသည် အင်ဒရူးကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေရာမှာ "အေးလေ... တို့ ဆီမှာ မင်း နေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်" ဟု ပြော လိုက်လေသည် ။

မစ္စ ပိတ်ချ်ကမူ "ဘုရားရေ... ရှင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ" ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး အားတုံ့အားနာ အမူအရာမျိုးဖြင့် အင်ဒရူးဘက် လှည့်၍ ကြည့်သည် ။

"ကနေ့ သူ စိတ်ဓာတ်ကျပြန်ပြီ။ သူ စိတ်ဓာတ်ကျရင် ဒီလိုစကားမျိုး ပြောတတ်တယ် ဒေါက်တာ မေဆန်၊ သူလည်း မကြာခင် အလုပ် ပြန် လုပ် နိုင် တော့ မှာ ပဲဟာ။ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ဘာရှိလဲ။ ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူး လားဟင်။ ရှင် မကြာခင် နေကောင်းပြီး အလုပ် ပြန်လုပ်နိုင်တော့မှာ ပါ"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မစ္စ ပိတ်ချ်က သူ့အစ်ကို ပါးကို ခပ်ဖွဖွ နမ်းလိုက်ရင်းက "ရှင့်အတွက် ညစာကို ကျွန်မတို့ စားချိန်ကျမှ အင်နီနှင့် ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်" ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ကမူ ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ နှမဖြစ်သူ၏ အပြောအဆို အမူအရာများကို နှစ်မြို့သည့် လက္ခဏာလည်း မရှိပေ။ အကောင်းပကတိ ရှိနေသော သူ့မျက်နှာ တစ်ခြမ်းပေါ်ဝယ် ခက်ထန် မာကျောသည့် အရိပ်အသွင်ကို အထင်းသား မြင်နေရ၏။ သူ၏ လက်အကောင်းဖြင့် သူ့အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းယူ လိုက်လေ၏။ စာအုပ်မှာ "ဥရောပတိုက်မှ ငှက်ရိုင်းများ " စာအုပ် ဖြစ်လေသည် ။

အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာချိန်တွင် အင်ဒရူး၏ စိတ်မှာ နောက်ကျ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

သူသည် ယခု လက်ထောက်ဆရာဝန် အလုပ်ကို 'လန်ဆက်သတင်းစာ'တွင် ပါလာသည့် ကြော်ငြာအရ လျှောက်ထားခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည် ။ အလုပ်ရှင်အနေဖြင့် မစ္စပိတ်ချ်က မိမိထံ ရေးလိုက်သည့် စာတွင် လည်း ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည် ကို လုံးဝ မရေးခဲ့ပေ။ ယခုသော် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်မှာ အတော်ကြီး မကျန်းမမာ ဖြစ်လျက် ရှိသည် ကို

တွေ့နေရပေသည်။ ။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ ရောဂါမှာ ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ် ရောဂါ ဖြစ်ကြောင်း သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပေ။ သူသည် လပေါင်းများစွာ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေလိမ့်ဦးမည်မှာ သေချာနေ၏။ အလုပ်ခွင် ပြန်ဝင်နိုင်ဖို့ ဆိုသည် မှာ လည်း အလွန် ခဲယဉ်းသောကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။ ။

အင်ဒရူးသည် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ ကိစ္စကို အတော်ကလေး ကြိုးစား၍ ဖျောက်နေရသည်။ ။ သူသည် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အလျောက် ဖျတ်လတ်တက်ကြွသော အရွယ် ဖြစ်၏။ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသော အရွယ် ဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေစဉ်အတွင်း ဒေါက်တာပိတ်ချ်၏ အလုပ်ကိုပါ တာဝန်ယူ၍ လုပ်ကိုင်ပေးရန် ဝန်မလေးပေ။

ထို့ပြင်လည်း အင်ဒရူးသည် အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ။ အလုပ်အပေါ်တွင် စေတနာ ထားတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ။ လုပ်ငြိဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်ဖိ ရင်ဖိ ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ရာ မည်မျှပင် အလုပ်တာဝန် များ စေကာမူ ငြင်းဆန်လိုသည့် စိတ် မရှိချေ။

အင်ဒရူး ထမင်းစားခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားချိန်တွင် မစ္စ ပိတ်ချ်က "ရှင် သိပ် ကံကောင်းတယ် ဒေါက်တာ" ဟု ဆီး၍ ဆိုပြန်သည်။ ။

"ကနေ့ညပဲ အလုပ်ရဲ့ သဘောကို ရှင် သိရတော့မယ်၊ အနာအဆာ ခွဲတာ စိတ်တာတွေကတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒေး ဂျင်ကင်း လုပ်တယ်"

"ဒေး ဂျင်ကင်း ဆိုတာက..."

အင်ဒရူး၏ စကားမဆုံးမီ မစ္စ ပိတ်ချ်က "ဒေး ဂျင်ကင်း ဆိုတာ ကျွန်မတို့ ရဲ့ ဆေးစပ်သမားပါ။ အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့ ကောင်ကလေးပါ။ လုပ်ချင် ကိုင်ချင်စိတ်လည်း ရှိရှာပါတယ်။ တချို့ အလုပ်သမားတွေဆိုရင် သူ့ကို ဒေါက်တာ ဂျင်ကင်းလို့ တောင်မှ ခေါ်ကြတယ်။ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်နှင့် အဆင့်အတန်း အတူတူထားပြီး ခေါ်ကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်လို့ မင်လို့ ခေါ်ကြတဲ့ သဘောပါ။ အခု ၁၀ ရက်လောက် အတွင်းမှာ တော့ အသေးအဖွဲ့ ခွဲရတဲ့ အလုပ်နှင့် အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပြီး လူနာ ကြည့်ရတဲ့ အလုပ်တွေကို သူပဲ လုပ်နေတာပဲ" ဟု ပြောပြလေသည်။

အင်ဒရူးသည် မစ္စ ပိတ်ချ်အား စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ မစ္စ ပိတ်ချ်ထံမှ ကြားရသမျှသည် သူ့အတွက် အထူးအဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ သူ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း "ရှင်က ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်သွားမယ် ဆိုရင် ကျွန်မကလည်း ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မှန်မှန်ကန်ကန် ဆက်ဆံသွားမှာ ပါ" ဟူသော စကားကို သူ့အား ကြိုတင် အသိပေးသလိုလို ပြောကြားခဲ့၏။ ထို စ ကား မှာ လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည် ဟု သူ ထင်မိလေ၏။

အလွန်ခေါင်လှသည့် ဝေလနယ် တောင်ကြားဒေသ၌ လုပ်ရမည့် လက်ထောက် ဆရာဝန် အလုပ်သည် ချောချောမွေ့မွေ့ ပြေပြေပြစ်ပြစ်မှ ရှိပါ့မလား ဟူသော သံသယသည် ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ခေါင်းထဲ ပြန်ဝင် လာလေသည်။ သို့သော်လည်း မစ္စပိတ်ချ်အား ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့စိတ်သူ ထိန်းချုပ်ကာ မစ္စ ပိတ်ချ် ပြောသမျှကို

ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် နားထောင်နေခဲ့လေ၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် မီးဖိုကို ကျောပေးပြီး ထမင်းစားပွဲ၏ ထိပ်မှ နေရာယူကာ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ထိုင်ပြီးမှ သူ့ရှေ့ရှိ ခေါင်းလောင်းကလေးကို တီး လိုက်လေသည် ။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် အလယ်အလတ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ရုပ်ရည်သနားကမားနှင့် ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိသည့် အမျိုးသမီး အိမ်ဖော်သည် ညစာ ယူလာသည် ။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခိုက်တွင် အင်ဒရူးအား တစ်ချက် ခိုး၍ ကြည့်သည် ။

"ဒီကို လာစမ်း အင်နီ"

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို ထောပတ်သုတ်၍ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရင်းက အင်နီဘက်သို့ လှည့်ကာ "ဒီဟာ ဒေါက်တာ အင်ဒရူးမေဆန်ပဲ" ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည် ။

အင်နီကမူ မလှုပ်မယှက် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အင်ဒရူး၏ ပန်းကန်ထဲသို့ အသားတုံး တစ်တုံး ထည့်ပေးနေသည် ။ မစ္စ ပိတ်ချ်၏ ပန်းကန်ထဲတွင် အသားတစ်တုံး ရောက်နေပြီ။ သူမ၏ ရှေ့ရှိ ဖန်ခွက်ထဲတွင် လည်း နွားနို့ တစ်ပိုင်ခန့် ထည့်ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် သူမ၏ ရှေ့ရှိ ဖန်ခွက်တစ်လုံးထဲသို့ သစ်သီးရည် လောင်းထည့်ရင်းက အင်ဒရူး စားပုံသောက်ပုံကို အကဲခတ်နေပြန်သည် ။

"နွေလယ်စာကို ကျွန်မ သိပ်များများ မစားရဲဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မအနေနှင့် အစားအသောက်ကို သတိထားပြီး စားနေရတယ်၊ တခြားကြောင့် တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွေးကြောင့် ပါ၊ ဒီသွေးအတွက်ပဲ

ကျွန်မမှာ နွားနို့ကိုလည်း မှန်မှန် သောက်ပေးနေရတယ်"

အင်ဒရူးမှာ မူ အရသာ သိပ်ပြီး မရှိလှသော အမဲသားဖတ်ကို ဝါးလိုက်၊ ရေနံ နှင့် မျှောချလိုက် လုပ်ရင်းက စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေမိလေ၏။ သူ့အနေဖြင့် လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းလှသော ဤအရပ်ဒေသလို တောင်ကြား ဒေသမျိုးတွင် အစားအသောက် ကောင်းကောင်း စားသောက်သွားနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်၍ မဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း ကြီး သဘောပေါက် နားလည်နေမိလေ၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ သူမ၏ ညစာကို အရသာခံ၍ စားသောက် နေလေသည် ။ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို ထောပတ် ထပ်၍ သုတ်ကာ တမြို့မြို့ ဝါးရင်းက ပန်းကန်ထဲမှ အသားကို လက်စသိမ်း၍ နို့ဖန်ခွက်ကို ကုန်အောင် သောက်ပြီးသော် ကုလားထိုင်ကို ကျောဖြင့် အသာအယာ မှီထိုင်လိုက်၏။

ကြုံလို သေးကွေးလှသော သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အစာဝင်သွားသဖြင့် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပုံ ရ၏။ ဝမ်းဗိုက် အတော် တင်းသွားပြီ ဖြစ်၍ သူမ၏ မျက်လုံး အစုံမှာ လည်း ကျေနပ် နှစ်သိမ့်သည့် အသွင်ကို ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည် ။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် အင်ဒရူးအား ထမင်းစားပွဲ၌ ကြာကြာထိုင်၍ စားသောက် နေစေချင်သော ဆန္ဒ ရှိနေပုံရ၏။ အင်ဒရူးသာ ကြာကြာထိုင်၍ နေမည်ဆိုပါက သူမအနေဖြင့် အင်ဒရူး၏ အပြုအမူ စိတ်နေသဘောထား စသည် စသည် များကို သူမ၏ နည်းဖြင့် သူမ လေ့လာ သိရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားချင်သည့် ဆန္ဒ ရှိနေပုံလည်း ရ၏။ သူမသည် အင်ဒရူး၏ လူနေဟန်ထားကို မျက်ခြည်မပြတ်

အကဲခတ်လျက် ရှိလေသည်။ ။

အင်ဒရူး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး သွယ်လျလျ ဖြစ်သည်။ ။ အသားအရေက ခပ်ညိုညိုဖြစ်၍ မျက်နှာသွယ်သည်။ ။ ပါးရိုးနှင့် မေးရိုးကျပုံမှာ ပြေပြစ်သဖြင့် ကြည့်၍ ကောင်းသည်။ ။ သူ၏ မျက်လုံးများ သည် ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်လေးနက်ပြီး အမြဲတစေ စူးစမ်း ရှာဖွေနေသော အကြည့်ကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။

အားလုံးခြံ၍ ကြည့်လိုက်ပါမူ အင်ဒရူး၏ မျက်နှာသည် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်၍ သွက်လက် ချက်ချာသော အသွင်အပြင်မှ မဟုတ်လျှင် မခံချင်တတ်သော အမူအကျင့် ရှိကြောင်းကို သိသိသာသာကြီး ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။ ။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် အင်ဒရူး၏ ဇာစ်မြစ်ကို ဂဃနဏ မသိရသော်လည်း လူပုံပန်းနှင့် အသားအရောင်ကို မြင်ရုံမျှနှင့် အင်ဒရူးသည် စကော့သွေးပါသည့် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိနေလေ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ မစ္စ ပိတ်ချ် အနှစ်သက်ဆုံးသော အင်ဒရူး၏ အရည်အချင်း တစ်ခုမှာ သုံးရက်ကြာမျှ သိုလှောင်ထားခဲ့သော အသားကို ချက်ပြုတ် ကျွေးရာ၌ မနှစ်သက်သည့် လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာ မပြဘဲ အလွယ်တကူနှင့် စားသောက် နေနိုင်သည့် အရည်အချင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ အင်ဒရူး ဆိုသည့် လက်ထောက် ဆရာဝန်သည် အစားအသောက်ကို ခုံမင်မည့် လက္ခဏာ ရှိသော်လည်း အစားကြေးများ မည့် သူ တစ်ဦး မဖြစ်နိုင်ဟု အကဲဖြတ်ကာ ကျေနပ် ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။

"ဒီ လူ ပ် င န်း မှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ မကြာခင် နာမည်ရလာမှာ သေချာပါတယ်" ဟု စိတ်ချ ယုံကြည်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ။

"ကုသိုလ်ကံ လိုက်ဖို့ တော့ နည်းနည်း လိုလိမ့်မယ်" ဟု လည်း ဆိုပြန်သည်။ ။ သူမ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲများ ၊ ဒုက္ခများကို လည်းကောင်း၊ အင်ဒရူး လုပ်ကိုင်ရမည့် အလုပ်၏ သဘောသဘာဝနှင့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို လည်းကောင်း၊ သာယာ ညင်းပျောင်း၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့် ပြောပြနေလေ၏။

"အလွန် စိတ်ရှုပ်စရာတော့ ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာရယ်၊ ရှင်ကတော့ အခုမှ ရောက်လာတာမို့ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်က မမာမချာ ဖြစ်လာရတဲ့ အထဲမှာ သူ့လက်ထောက်တွေက စိတ်စေတနာ မကောင်းတော့ ငွေက အဝင် မရှိတော့ဘူး၊ အထွက်ချည်းပဲ ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်၊ ရှင် ယုံမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး သိလား၊ ကျွန်မလေ သတ္တုတွင်း မန်နေဂျာနှင့် အရာရှိတွေ အားလုံးက ကျေနပ်အောင် မနည်း ကြိုးစားခဲ့ရတယ်၊ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မတို့ ရတဲ့ ဝင်ငွေက သူတို့ ကို မှီပြီး ရနေတာ မဟုတ်ဘူး " ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည့် ပုံပန်းမျိုးဖြင့် ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ကာ ရှင်းပြနေလေသည်။ ။

"ဒရင်းဖီးမြို့မှာ လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ စနစ်ပုံစံကိုတော့ ရှင် မကြာခင် တွေ့လာမှာ ပါ၊ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်က ဒီလို ရှိတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ စာရင်းဝင် ဆရာဝန် သုံးဦး ရှိတယ်၊ အဲဒီ သုံးဦးထဲမှာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်က ဒီမြို့မှာ လာပြီး အလုပ်လုပ်နေတာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက် ရှိနေပြီ ဆိုတော့ ဝါအရင့်ဆုံး လုပ်သက် အရင့်ဆုံး ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဆိုတာ မေ့ထားလို့ မရဘူး၊ ကျွန်မ ပြောချင်တာက ကုမ္ပဏီစာရင်းဝင် ဆရာဝန်ကြီးတွေ အနေနှင့် လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေ ဘယ်နှယောက်ပဲ ထားထား သူတို့ ကြိုက်သလောက် ထားနိုင်တယ်၊ ဥပမာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်က ရှင်ကို

ထားတယ်၊ ဒေါက်တာ နီကိုက သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်လို့ အမည်ခံထားတဲ့ ဒင်နီဆိုတဲ့ လူကို ထားတယ်၊ အဲသလို ထားကြပေမယ့် လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ကုမ္ပဏီစာရင်းဝင် ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ အလားအလာလည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အလုပ်ရဲ့ သဘောက ဒီလို၊ ကုမ္ပဏီက သူတို့ ရဲ့ သတ္တုတွင်းနှင့် ကျောက်မီးသွေး တွင်းတွေမှာ လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ လုပ်ခတွေထဲက အချိုးကျ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နှုန်းအတိုင်း ငွေဖြတ်ထားတယ်၊ အဲဒီငွေနှင့် ကုမ္ပဏီစာရင်းဝင် ဆရာဝန်ကြီးတွေကို သူတို့ ကုသပေးရတဲ့ လူနာ အရေအတွက်အလိုက် အခကြေးငွေ ပြန်ပေးတယ်"

သူမက စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး အင်ဒရူးအား စူးစမ်းသည့် အနေဖြင့် ကြည့်ကာ အကဲခတ်ပြန်သည် ။ အင်ဒရူးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

"ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ကိုင်ရမယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါပြီ"

အင်ဒရူး၏ စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် မစ္စ ပိတ်ချ်က တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည် ။

"အခြေခံသဘောကို နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ရှင့်အနေနဲ့ အလုပ်အတွက် သိပ်ပြီး စိတ်ပူစရာ သောက ရောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ရှင့် အမြဲ သတိရနေဖို့ က ငါဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်ထောက်၊ ငါဟာ ဒေါက်တာပိတ်ချ်အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာဆိုတဲ့ အချက်ပဲ၊ ဒါဟာ အရေးအကြီးဆုံးနှင့် အဓိကအကျဆုံး အချက်တစ်ချက်ပဲ၊ ရှင့်ဘက်က ငါဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်အတွက် အလုပ် လုပ်နေရတာပဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို မမေ့ဘဲ ကျွန်မနှင့် တွဲပြီး လုပ်သွားဖို့

သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ အဲသလိုဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေလိမ့်မယ် ဆိုတာ ရှင် ယုံကြည်ထားပါ။"

အင်ဒရူးမေဆန်ကတော့ မစ္စ ပိတ်ချ် ပြောသမျှကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်ကာ နားထောင်သည်။ ။

အင်ဒရူး ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် သူပြောသမျှ နားထောင်နေသည် ကို တွေ့ရသော မစ္စ ပိတ်ချ်သည် ကျေနပ်အားရလျက် ရှိသည်။ ။ သူမအနေဖြင့် ပြောချင်သမျှကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် စိတ်ရှိလက်ရှိ ပြောလိုက်ရသဖြင့် များစွာမှ စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားဟန် တူလေသည်။ ။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူမ၏ လက်ထဲမှ လက်သုတ်ပဝါကို စားပွဲပေါ်ရှိ ခွက်ပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်လေသည်။ ။

"ဂလိုင်းဒါး ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်အမှတ် ခုနစ်မှာ လူနာတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ငါးနာရီ ထိုးပြီးစလောက် ကတည်းက လာပင့်ထားတယ်၊ အခု ချက်ချင်းပဲ အဲဒီလူနာကို သွားပြီး ကြည့်လိုက်ပါ။"

ယခုတစ်ကြိမ် မစ္စ ပိတ်ချ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသော လေသံမှာ စောစောက အသံမျိုး မဟုတ်တော့ပေ။ အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားအား အမိန့်ပေးသည့် အသံမျိုးပေတည်း။

* * *

(၂)

အင်ဒရူးမေဆန်သည် မဆိုင်းမတွပင် လူနာအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူ့စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြား ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလျက် ရှိရုံမက တစ်စုံတစ်ခုသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက် လာရသည့် နှယ် စိတ်သက်သာရာ ရလျက်ရှိပေသည်။ ။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ ဘရိုင်းဂိုးဝါး အိမ်သို့ သူ ရောက်သွားပြီးသည့် နောက် နာရီပိုင်း အတွင်းမှာပင် သူနှင့် မစ္စ ပိတ်ချ်တို့ ကြားတွင် ပေါ်ပေါက်လာရန် အလားအလာ ရှိနေသည့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေမှ အခိုက်အတန့်မျှ လွတ်မြောက်ခွင့် ရလာသည့် အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် သူ လုပ်ရမည့် အလုပ်၏ အလားအလာ မကောင်းပုံကို နားလည်စ ပြုလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ မစွမ်းမသန် ဘဝ ရောက်နေရှာပြီ ဖြစ်သော သူ့အထက်မှ ဆရာဝန်ကြီးအတွက် ဆရာဝန်ကြီး၏ နှမဖြစ်သူ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ် စီမံခန့်ခွဲသမျှကို သူ လိုက်နာ ဆောင်ရွက် ပေးရတော့မည့် အဖြစ်ကိုလည်း ခန့်မှန်း သိရှိလာရပြီ ဖြစ်၏။

သူ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေကား ထူးဆန်းသော အခြေအနေပင်တည်း။ သူ စိတ်ကူးဖြင့် မျှော်မှန်းထားခဲ့သည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ကား များ စွာ ကွာခြားလျက် ရှိလေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခု လောလောဆယ်တွင် တော့ သူ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကိုသာ အဓိကထား၍ စဉ်းစားရမည်ဟု သူ ယူဆသည် ။ သူ့အလုပ်တွင် တာဝန်ကျေဖို့ အရေးကြီးသည် ဟု သူ ခံယူသည် ။ အခြား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ ဟူသမျှကို သာမန် အသေးအဖွဲ့များ အဖြစ်သာ သဘောထား သင့်သည် ဟု လည်း သူ ထင်လေသည် ။

အင်ဒရူးသည် စောစောက ကြုံခဲ့ရသည့် ကိစ္စကို ချက်ချင်းပင် မေ့ပစ်လိုက်ကာ ယခုလက်ငင်း လုပ်ရတော့မည့် အလုပ်အတွက်သာ စိတ်စောလျက် ရှိ၏။ သူသည် ရွှင်လန်း တက်ကြွသော စိတ်ဖြင့် လူနာရှိရာ ရပ်ကွက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေ၏။

အမှန်တော့လည်း ယခု သူ တွေ့ရမည့် လူနာသည် သူ၏ ဆရာဝန်ဘဝ အစတွင် ပထမဆုံးသော လူနာတစ်ဦး ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွစရာ ကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မစ္စ ပိတ်ချ် လမ်းညွှန်လိုက်ပုံမှာ ရှုပ်ထွေးလှသဖြင့် သွားရ လာရသည် မှာ စမ်းတဝါးဝါး နိုင်လွန်းလှသည် ။ သူမ ညွှန်လိုက်သည့် အတိုင်း မြေကွက်လပ်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်း၍ ချက်ပဲလ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသည့် အချိန်ထိ မိုးက တဖွဲဖွဲ ရွာဆဲပင်။

ချက်ပဲလ်လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ် ကူးလိုက်သည့် အခါ မြို့အနောက်အထားသည် ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာသည် ။ ဇီယွန်၊ ကေပယ်လ်၊ ဟီဘရွန်၊ ဘီသယ်၊ ဘီဘီစဒါ စသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ ။ ထို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများကို ကျော်ဖြတ်လိုက်သည့် အခါ သမဝါယမ အသင်းဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်နှင့် အနောက်ပိုင်းဒေသ နယ်မြေဘဏ်ခွဲများ ။

အဆောက်အအုံ အားလုံးသည် တောင်ကြား၏ နက်ရှိုင်းသော အောက်ခြေ၌ တည်ရှိနေသည့် မြို့လယ် လမ်းမကြီး၏ ဝဲယာ တစ်ဖက်

တစ်ချက်တွင် အစီအရီ တည်ရှိကြလေသည်။ ။

အင်ဒရူးသည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ လျှောက်သွားရင်းက ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ တံတိုင်းကြီးများ သဖွယ် ကာရံနေသည့် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ ၏ အောက်ခြေတွင် အရှင်လတ်လတ် မြေအမြှုပ် ခံနေရသကဲ့သို့ ခံစားနေရလေ၏။

လမ်းကြီးပေါ်ဝယ် လမ်းသွားလမ်းလာ များများ စားစား မရှိချေ။ ချက်ပဲလ်လမ်း၏ ဝဲယာတွင် အမိုးပြာပြာနှင့် အလုပ်သမား အိမ်တန်းများ ရှိကြသည်။ ။ အိမ်များ ၏ တစ်ဖက်တွင် တောင်စောင်းများ ရှိကြ၍ ယင်းတောင်စောင်းများ နှင့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ သည် ပင်လျှင် ဒရင်းဖီးမြို့၏ အသက်သွေးကြော ဖြစ်သော သတ္တုတွင်း လုပ်ငန်းများ တည်ရှိရာ နေရာများ ဖြစ်လေသည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် အင်ဒရူးသည် ဂလိုင်းဒါးရပ်ရှိ အိမ်အမှတ် ခုနစ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်သွားသည်။ ။ တံခါးကို ခပ်သွက်သွက် ခေါက်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အား အသင့် ဆီးကြိုနေသော လူနာရှင်နှင့် တွေ့ရလေသည်။ ။ လူနာရှင်က ချက်ချင်းပင် လူနာ လဲလျောင်းနေသည့် မီးဖိုထဲမှ ခုတင်တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

လူနာ မှာ သံမဏိစက်ရုံ အလုပ်သမား ဝီလျံဆိုသူ၏ မိန်းမဖြစ်၍ အသက်များစွာ မကြီးသေးပေ။

လူနာခုတင်ဆီသို့ သွားနေခိုက်တွင် သူ၏ နှလုံးခုန်သံမှာ သိသိသာသာကြီး ပြင်းထန်လျက် ရှိသည် ကို သတိထားမိသည်။ ။ သူသည် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ သူ၏ ဆရာဝန်ဘဝသည် ယခုပင် အစပြုချေတော့မည်။

အင်ဒရူးသည် ကျောင်းသားပေါင်း မြောက်မြားစွာ၏ အလယ်တွင် ဤပုံစံမျိုး ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးပါ၏။ သူ့ဆရာ ပါမောက္ခ လင်းပလော၏ လူနာဆောင်များ တွင် တကယ့် လူနာကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့်ရသည့် သရုပ်ပြ သင်ကြား ပို့ချမှုများ နှင့် လည်း ကြုံခဲ့ရဖူးပါ၏။ သို့သော်လည်း ယခုလို ပြင်းထန်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မူ သူ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို စောင့်ကြည့်နေမည့် တတ်ကျွမ်း နာလည်သော ပွဲကြည့်ပရိသတ်လည်း မရှိ၊ သူ မှားလျှင် အမှားကို ထောက်ပြပေးမည့် ဆရာလည်း မရှိ။ တကယ်ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပြီးစီးသွားနိုင်မည့် စာသင်ခန်းထဲမှ လက်တွေ့ သရုပ်ပြ သင်ကြား ပို့ချပေးရသည့် ပွဲမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။

သူသည် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။

သူ တစ်ယောက်တည်းက လူနာကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးရမည်။ လူနာ၌ ဖြစ်ပွားနေသည့် ရောဂါ အမျိုးအမည်ကို ခွဲခြားရမည်။ ဖြစ်နေသည့် ရောဂါအမည်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြား ဆုံးဖြတ်ပေးရမည်။ လူနာ၏ ရောဂါ အခြေအနေကို လေ့လာ သုံးသပ်၍ ကုသပေးရမည်။

ဤလုပ်ငန်း အားလုံးကို သူ တစ်ဦးတည်းက တာဝန်ယူ၍ လုပ်ဆောင်သွားရမည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည် ဖြစ်ရာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရသည် မှာ ဆန်းသည် ဟု မဆိုသာတော့ပေ။

သူ့အနေဖြင့် တကယ် နဖူးတွေ ခူးတွေ လူနာနှင့် တွေ့ခါမှ သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ သူ၏ အတွေ့အကြုံ နည်းပါးမှု၊ လက်တွေ့ လုပ်ငန်းခွင်တွင် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးသော သူ၏ အဖြစ် စသော သူ၏

အားနည်းချက်များကို စိတ်ထဲက သိသာ သူ့ကိုယ်သူ အားမလို အားမရ ဖြစ်လျက် ရှိရလေ၏။

လူနာ အမျိုးသမီး၏ ယောက်ျား ဝီလျံသည် ဘေးနားမှ ရပ်ကာ သူ့အား ကြည့်လျက် ရှိသည် ။ သူသည် လူနာကို အသေအချာ စမ်းသပ်ကြည့်သည် ။ ဤလူနာ ဖျားနေခြင်းမှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပေ။

လူနာက သူသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ခေါင်းကိုက်နေပါသည် ဟု ဆိုသည် ။ လူနာ၏ အပူချိန်၊ လူနာ၏ သွေးခုန်နှုန်းနှင့် လူနာ၏ လျှာတို့ ကလည်း မသေးငယ်သော ရောဂါ တစ်မျိုးမျိုး စွဲကပ်နေကြောင်း ဖော်ပြနေပေသည် ။

သို့ဆိုလျှင် လူနာ၌ မည်သည့် ရောဂါမျိုး စွဲကပ်နေလေသနည်း။

အင်ဒရူးသည် လူနာအား နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ စမ်းသပ်ပြန်သည် ။ စနစ်တကျနှင့် စေ့စေ့စပ်စပ် စမ်းသပ်နေရင်းကလည်း သူ့စိတ်ကို အအားမထားဘဲ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက် ရှိသည် ။ "ဘာရောဂါပါလိမ့်၊ ဘာရောဂါပါလိမ့်" ဟု လည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ မေးနေမိလေသည် ။

ဤလူနာသည် သူ၏ ပထမဆုံး လူနာ ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်က စိုးရိမ်မှု လွန်ကဲလျက် ရှိနေမိခဲ့သည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည် ။

ဆိုကြပါစို့။

သူ့အနေဖြင့် အမှားမှား အယွင်းယွင်း ပြုခဲ့မိသည် ရှိသော် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားနိုင်၏။ အကယ်၍ များ လူနာ၏ ရောဂါ အမျိုးအမည်ကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည် ရှိသော် အဆိုးဆုံး

ဖြစ်ပေတော့မည်။

သူသည် စေ့စေ့စပ်စပ် ထပ်မံ၍ စမ်းသပ်ပြန်သည် ၊ ဟာကွက် မရှိရလေအောင် ထပ်တလဲလဲ စမ်းသပ် စစ်ဆေးခြင်းကို ပြုသည် ။ သို့ပါသော်လည်း ယခုအချိန်ထိ လိုချင်သော အဖြေကို မရသေးချေ။ အဖြေမှန် ရနိုင်ရေးအတွက် အပြင်းအထန် ကြိုးစား ကြိဆနေရဆဲပင် ရှိသေး၏။

သူ ကျောင်းသားဘဝက ကျက်မှတ်ခဲ့ရသည့် ရောဂါအမည်များ နှင့် ယင်းရောဂါများ ၏ သွင်ပြင် လက္ခဏာများကို ပြန်လည် နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားကာ အဖြေရရန် အားထုတ်ပြန်သည် ။ အဖြေ ထွက်မလာချေ။

တိကျသော် အဖြေ မရမချင်း အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စမ်းသပ်နေ၍ လည်း မဖြစ်ပေ။ အဖြေ မရမချင်း အချိန်ကြာကြာ ဆွဲ၍ စဉ်းစားနေရန်လည်း မသင့်ပေ။ သူသည် လက်ထဲမှာ နားကြပ်ကို အသာအယာ ခေါက်လိုက်ပြီး ဝီလျံဘက်သို့ လှည့် လိုက်လေ၏။

"သူ ဖျားတော့ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်ပြီးမှ ဖျားသလား"

ဝီလျံအား မေးနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ့ မျက်လုံးများကမူ ဝီလျံအား ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စူးစိုက်ထားလေသည် ။

ဝီလျံက "ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ သူ အဖျားတက်တော့မယ် ဆိုရင် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာတတ်တယ်" ဟု စိတ်ပါလက်ပါ ဖြေလေသည် ။

ဝီလျံခမျာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စမ်းသပ်နေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့ဇနီးအတွက် စိုးရိမ် ပူပန်လာဟန် ရှိသည် ။ "လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်လောက်က စဖျားတာပဲ ဒေါက်တာ၊ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်ပြီးမှ

ဖျားတာကတော့ သေချာပါတယ်" ဟု ထပ်၍ ပြောပြန်လေ၏။

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု မရှိသေးသော်လည်း ယုံကြည်ချက် အပြည့်အဝ ရှိနေသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် အင်ဒရူးက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ပြီး "ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စိတ်သိပ်မပူပါနှင့် ၊ မကြာခင် နေကောင်းသွားမှာ ပါ၊ နာရီဝက်လောက် ကြာရင် ခင်ဗျား ဆေးခန်းကို လာခဲ့၊ ကျွန်တော် ဆေးပေးလိုက်မယ်" ဟု ပြောချလိုက်သည် ။

အင်ဒရူးသည် လူနာအိမ်မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည် ။ အသွားတုန်းကလို သွက်သွက်လက်လက် တက်တက်ကြွကြွ မဟုတ်တော့ပေ။ နှေးကွေး လေးလံသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ဆေးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ဆေး ခ န်း မှာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အိမ်အဝင်ဝတွင် ဖြစ်၍ သစ်သားနှင့် ဆောက်ထားသည့် အခန်းမျှသာ ဖြစ်ရာ ခနော်နီ ခနော်နဲ့ နိုင်လှပေသည် ။ ဆေးခန်းထဲ ရောက်လျှင်ပင် မီးဖွင့်လိုက်ပြီး ပုလင်းပြာ ပုလင်းစိမ်းများ တန်းစီ၍ တင်ထားသည့် ဖုန်အထပ်ထပ် တက်နေသော စင်ဘေး၌ ရပ်ကာ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်စ ပြုလာသည် ။ ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် စဉ်းစားကြံဆရင်း ဇေဝေဇဝါ ဖြစ်ရင်းနှင့် ပင် ဆေးစပ်လေတော့သည် ။

လူနာ၏ ရောဂါလက္ခဏာနှင့် ပတ်သက်၍ မူ ယခုထက်တိုင် ရေရေရာရာ ဘာမှ မသိရသေးပေ။ ချမ်း၍ ဖျားသော အဖျားမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟူသော သာမန်ယူဆချက် တစ်ခုသာ ရှိသေးသည် ။ ယင်း ယူဆချက် မမှန်သေးဟု သူ၏ အတွင်းစိတ်က သိနေပြန်သဖြင့် သူသည် မခံချိမခံသာ ဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ဒေါပွမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် သူ၏ အားနည်းချက်နှင့် ချို့ယွင်းချက်များ အပေါ်တွင် မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ စိတ်တိုလျက် ရှိသဖြင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ကာ အယောင်ယောင် အမှားမှား အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လူနာ သက်သာအောင် ဘာလုပ်ပေးရပါမည်နည်းဟု သူ စဉ်းစားပြန်၏။ ဆေးတစ်မျိုးမျိုးတော့ ပေးရမည်။ ဘာဆေးပေးလျှင် သင့်ပါမည်နည်း။

သူ၏ စိတ်စေတနာ အမှန်အရဆိုလျှင် ပြီးစလွယ် လုပ်ကိုင်လိုသောဆန္ဒ မရှိပေ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား သိပြီးမှ သာ လုပ်စရာရှိသည် ကို ဆက်လုပ်လိုသည် ။

သူ့ဆရာ ပါမောက္ခ လင်းပလောသည် သူ၏ လူနာဆောင်သို့ ရောက်လာသော လူနာများအား စမ်းသပ်ရာ၌ ယခုလို ရောဂါ အမျိုးအမည် အတိအကျ ခွဲခြား၍ မရသော လူနာမျိုး တွေ့ပါက လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် "ရောဂါအခြေအမြစ် မသိရသေးသော အဖျားရောဂါ" ဟု ရေးထားတတ်သည် ။ ယင်းကဲ့သို့ ရေးထားခြင်းသည် တာဝန်တော့ ကင်း၍ တစ်နည်းအားဖြင့် သိပ္ပံနည်းကျသော စကား အသုံးအနှုန်း ဖြစ်သဖြင့် တိတိကျကျ ရှိသည် ဟု လည်း ပြောနိုင်သည် ။

အင်ဒရူးသည် တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးရင်း မကြည်မလင်သောစိတ်ဖြင့် ဆေးပေး ကောင်တာအောက်မှ ခြောက်အောင်စဝင် ပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး အပူချဆေး စပ်စပြုလေ၏။

ဤဆေးတွင် ရောစပ်ထားသည့် နိုက်ထရီ၊ ဆိုဒီယမ် ဆယ်လီစီလိတ် စသော ဆေးများ သည် အလွန်ကောင်း၍ အလွန် တန်ဖိုး အနိသင်

ထက်သော ဆေးများ ဖြစ်သည်။ ။ ဖျားနေလျှင် အပူချိန်ကို အလျင်အမြန် ကျစေနိုင်သည့် ဆေးများ ဖြစ်သည် စသည် စသည် ဖြင့် စဉ်းစားကာ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်သက်သာရာ ရအောင် အားပေးလျက် ရှိလေသည်။ ။

ပါမောက္ခ လင်းပလောက ဆိုလျှင် ဆိုဒီယမ် ဆယ်လီစီလိတ် ဆေးရည်လောက် ထိရောက် ထက်မြက်သောဆေး မရှိသေးဟု ပင် မကြာခဏ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆေးစပ်ပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့စိတ်သည် ပေါ့ပါး ကြည်လင်သွားသည်။ ။ တစ်နေ့ ဘယ်နှကြိမ်သောက် ဟူသော ဆေးအညွှန်းကို ရေး၍ ဆေးပုလင်းတွင် ကပ်လိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ် အ ခို က် မှာ ပင် ဆေးခန်းတံခါးဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ခေါင်းလောင်းငယ်၏ မြည်သံကလေးကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ဆေးခန်းတံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်သွားပြီး အရပ်ခပ်ပုပု အလုံးအဖန် ခပ်ကောင်းကောင်း မျက်နှာနီနီနှင့် အသက် ၃၀ ခန့် လူတစ်ယောက်သည် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် အတူ ဝင်လာသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

ခွေးမှာ ကပြားမျိုး ဖြစ်ဟန်တူ၍ အနက်နှင့် အညို ရောစပ်နေသည့် အရောင်မျိုး ဖြစ်၏။ ခွေးသည် အခန်းထဲရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ရွံ့အလူးလူး ဖြစ်နေသော သူ့ဖင်ကို အားပြု၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချလိုက်ကာ အမောဖြေလျက် ရှိလေ၏။

သူ့သခင်ကမူ ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော ချည် ကတ္တီပါ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး သံခွာ ခပ်မြင့်မြင့် ရှူးဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ။ တစ်ထည်လုံး ရွံ့စိုနေသော အပေါ်အင်္ကျီကို ပခုံးထက်တွင် တင်ထားသည်။ ။ သူသည် အင်ဒရူးအား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ။ သူ စကားပြောသည့် အခါ

ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ရှိသော်လည်း သရော်သံ၊ လှောင်သံ၊ ထေ့သံ၊ ငေါ့သံများ ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေပေသည် ။ အမူအရာက ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ဟန် ပေါက်နေသော်လည်း တမင်တကာ လုပ်ယူထားသည့် ပုံစံမျိုးက များ နေပေသည် ။

"ဒီအနားက ဖြတ်အသွားမှာ ခင်ဗျား ဆေးခန်းပြတင်းပေါက်က မီးရောင် ထွက်နေတာ မြင်လိုက်လို့ နှုတ်ဆက်ချင်တာနှင့် ဝင်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါက်တာ နီကို အယ်လ်အက်စ်အေရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဖိလစ်ဒင်နီပါပဲ ခင်ဗျာ၊ အယ်လ်အက်စ်အေ ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား သိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ လူတွေရော ဘုရားသခင်ပါ သိနေတဲ့ အမြင့်ဆုံး ဘွဲ့ကြီးတစ်ခုပါ။"

အင်ဒရူးသည် သံသယစိတ်ဖြင့် ဒင်နီအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည် ။ ဖိလစ်ဒင်နီကမူ ကြေမ့ ပြားချပ်နေပြီဖြစ်သော စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိကာ မီးခြစ်ဆံကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး အင်ဒရူး အပါးသို့ တိုးလာသည် ။ အင်ဒရူးကို တစ်လှည့်၊ စားပွဲပေါ်မှ ဆေးပုလင်းကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်သေးသည် ။ ပြီးမှ ဆေးပုလင်းကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပုလင်းပေါ်၌ ရေးထားသည့် လိပ်စာကို ပထမ ဖတ်သည် ။ ပြီးတော့မှ ပုလင်းဘူးဆိုကို ဖွင့်၍ နမ်းကြည့်သည် ။ ပြီးခါမှ ပင် ပုလင်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထား လိုက်လေ၏။

စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း ရှိမည့် အသွင်မျိုး ပေါက်နေသော သူ၏ နီရဲရဲ မျက်နှာသည် သိမ်မွေ့ နူးညံ့ လာသယောင်ယောင် ရှိလာသည် ။

"ကောင်းပါ့ဗျာ သိပ်ကောင်း၊ ရောက်ရောက်ချင်း အလုပ်တွေ လုပ်နေတာ ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့လေ၊ မဟုတ်ဘူး လား၊

ခင်ဗျားဟာကလည်း တစ်ခါသောက် စားပွဲတင် ဇွန်းနှင့် တစ်ဇွန်း၊
သုံးနာရီ တစ်ကြိမ်သောက်တဲ့ ၊ မများ လွန်းဘူးလားဗျ၊ ဘယ်လိုလဲ၊
တစ်နေ့ သုံးကြိမ်လောက် သောက်ခိုင်းရင်ကော မလုံလောက်ဘူးလား၊
ရှေးနည်းအရ ဆိုရင်တော့ စားပွဲတင်ဇွန်းနှင့် သောက်ရရင် တစ်နေ့
သုံးကြိမ်က အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား ဒေါက်တာရဲ့
"

ဒင်နီက သူ့စကားကို မဆက်သေးဘဲ အင်ဒရူးအား အကဲခတ်သည် ။
သူ့အကြည့်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်သည့် သဘော။ ရန်လိုသည့်
သဘောကို ဖော်ပြနေပေသည် ။

"ကဲလေ... ဆိုစမ်းပါဦး ဒေါက်တာရယ်၊ ပုလင်းထဲမှာ ဘာတွေများ
စပ်ထားပါသလဲ၊ အနံ့ကတော့ နိုက်ထရီအနံ့ပဲ၊ အင်း... အလွန် အံ့ဩဖို့
ကောင်းတဲ့ ဆေးစပ်မျိုးပါပဲ၊ နိုက်ထရီရဲ့ အရသာက ချိုမြမြလေးပေါ့၊
အစာကြေတယ်၊ ရင်ချောင်တယ်၊ လေလည်တယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ၊
ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား ဒေါက်တာ၊ ပြီးတော့ ဆီးရွှင်တယ်၊
စည်ပိုင်းနှင့် ထည့်ပေးထားရင်တောင်မှ ကုန်အောင် သောက်နိုင်မယ်၊
စာအုပ်နီကလေးထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားတယ် ဆိုတာကော ခင်ဗျား
မှတ်မိသေးရဲ့ လား၊ မှတ်မိမှာ ပေါ့လေ၊ ရေးထားတာက ဘာတဲ့၊
လူနာမှာ ဘာရောဂါ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာက အတိအကျ အဆုံးအဖြတ်
မပေးနိုင်ရင် သို့မဟုတ် ဒွိဟဖြစ်နေရင် နိုက်ထရီကိုသာ ပေးလိုက်ပါတဲ့
"

ဆေးခန်းထဲတွင် လွှမ်းမိုးနေသည် ကတော့ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တဖျောက်ဖျောက် ကျနေသည့်
မိုးပေါက်သံမှ တစ်ပါး အခြား ဘာသံမှ မကြားရပေ။ သူ့အား

ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသော အင်ဒရူး၏ မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဒင်နီက သရော်သံ၊ လှောင်ပြောင်သံ အပြည့်ဖြင့်
ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချ လိုက်လေသည်။ ။

"ဒါနှင့် စကားမစပ် မေးစမ်းပါရစေဦး၊ စပ်စုတယ်လို့ မထင်ပါနှင့်
ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီအရပ်ကို လာရတာလဲ"

အင်ဒရူး၏ ဒေါသအရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း
မြင့်တက်လာနေသည် ။ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာမှာ နီရဲနေပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လျက် ရှိသည် ။ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း
စေ့ကာ ဒင်နီအား အဖြေပေးလေသည်။ ။

"ကျုပ် လာတာ ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကျုပ် လာတာပေါ့ဗျ၊
ခင်ဗျားတို့ ဒရင်းဖီးမြို့ကို စံပြကျန်းမာရေး ဌာနအဖြစ် ပြုပြင်
ပြောင်းလဲပစ်ချင်လို့ ကျုပ် လာခဲ့တာပဲ... သိလား၊ ရေကောင်း ရေသန့်
ရနိုင်တဲ့ အရပ်ဒေသမျိုး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ... သိလား"

ဒင်နီက ပြက်လုံးကောင်း တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့် အလား
တစ်ကြိမ် ထပ်၍ အားပါးတရ ရယ်ပြန်သည် ။ သူ၏ ရယ်သံသည်
အင်ဒရူးအား စော်ကားသလို ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ အင်ဒရူးသည် ဒင်နီအား
ဆွဲ၍ ထိုးချင် ကြိတ်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

"ရယ်စရာ ကောင်း လိုက်လေ ဒေါက်တာရယ်၊ ဟား... ဟား...
ဟား... ကောင်းပါ့ဗျာ၊ ကောင်းပါ့၊ သိပ်ကောင်း သိပ်ကောင်း၊ ခင်ဗျား
ရည်ရွယ်ချက်ကဖြင့် အလွန် ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောရမှာ တော့
စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီအရပ်မှာ စမ်းရေတွင်းလေး ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့
ကတော့ မလွယ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ဒီအရပ်မှာ ရေကောင်းရေသန့်ကို မရှိဘူး၊
အခု လူတွေ သုံးနေတဲ့ ရေတွေက ရေပုပ် ရေသိုးတွေပဲ၊ ခင်ဗျား

စက်ရေတွင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲဖို့ လုပ်တဲ့ အခါမှာ ဒီရေပုပ်
ရေသိုးတွေကို သုံးဖို့ တော့ ကျွန်တော် မထောက်ခံနိုင်ဘူး၊ ဒီအရပ်က
ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများ နှင့် ပတ်သက်လို့ ပြောရရင်တော့
ဒေါက်တာရေ...၊ ဒီတောင်ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ဆရာဝန်တွေဟာ
အားလုံးလိုလို အစုတ်အပြတ်တွေ ဖွတ်ကျားတွေချည်းပဲ"

"အဲဒီ အစုတ်အပြတ် ဖွတ်ကျားတွေထဲမှာ ခင်ဗျားလည်း အပါအဝင်
ဆိုပါတော့... ဟုတ်လား"

"အား... သိပ်ပါတာပေါ့၊ အသေအချာ ပါတာပေါ့"

ဒင်နီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည် ။ ထို့နောက် အင်ဒရူး၏
မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ ငြိမ်နေပြန်သည် ။
သူ့မျက်နှာပေါ်ဝယ် သရော် ပြောင်လှောင်လိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ
မရှိတော့ပေ။

သူ့မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ခုပေါ် မကျေနပ်သော၊
စိတ်နာကြည်းသော၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်သော အသွင်များ သာလျှင်
ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာနေသည် ။ ယခုတစ်ကြိမ် စကားပြောသည့်
အခါ သူ့အသံသည် တည်ငြိမ်လာသည် ။ စိတ်ချဉ်ပေါက်သံ
ပါနေသေးသော်လည်း ပြောပုံဆိုပုံက အလေးအနက် ဖြစ် လာလေသည်
။

"ဒီမှာ မေဆန်၊ ကျုပ် နားလည်တာက ခင်ဗျားဟာ လန်ဒန်မြို့ပေါ်က
လူသိများ တဲ့ ဆရာဝန်တွေနှင့် ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်တွေနေတဲ့
ဟာလေလမ်းကို ရောက်ဖို့ အတွက် အခုမှ ခရီးအစ ရှိပါသေးတယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ လောလောဆယ် ဒီအရပ် ဒီဒေသနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား သိထားသင့်တဲ့ အချက်နှစ်ချက် ရှိနေတယ်၊

ကျုပ်ကတော့ ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောတာပါ။ ဆရာဝန် တစ်ယောက် အနေနှင့် ကရုဏာတရား အပြည့်အဝ ထားပြီး စိတ်စေတနာ ဖြူဖြူစင်စင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နှင့် ကုမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မျိုးနှင့် တော့ ဒီအရပ်မှာ အလုပ်လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား တွေ့လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီမြို့မှာ ဆေးရုံလည်း မရှိဘူး၊ လူနာတင်ကားလည်း မရှိဘူး၊ ဓာတ်မှန်ရိုက် ကိရိယာလည်း မရှိဘူး၊ အိုဗျာ... ဘာဆို ဘာမှ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနှင့် ခွဲဖို့ စိတ်ဖို့ ရှိလာရင် လူနာကို သူ့အိမ်ထဲက မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ စားပွဲပေါ် တင်ပြီး ခွဲရမယ်၊ ခွဲစိတ်ပြီးရင် ခင်ဗျားလက်ကို အိုးခွက်ပန်းကန် ဆေးကြောတဲ့ ခွက် ထဲ မှာ ဆေးရမယ်၊ ရေကလည်း မသန့်ဘူး၊ ဒီအရပ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးဆိုတာက အင်မတန်မှ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတဲ့ အခြေအနေ၊ နွေရာသီ ရောက်ပြီဆိုရင် ဝမ်းရောဂါနှင့် သေကြတဲ့ ကလေးတွေဟာ ယင်ကောင်တွေ ကျနေတာပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာပိတ်ချ်ဟာ အလွန်တော်တဲ့ လက်ဟောင်း ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အခုဆိုရင် သူ့ခမျာမှာ အလုပ် ပင်ပန်းတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ဗုန်းဗုန်းလဲနေပြီး ဘယ်တော့မှ အလုပ် ပြန်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာ ဒေါက်တာ နီကိုကတော့ ငွေနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ ဝမ်းဆွဲသည် ကြီး ဖြစ်နေပြီ။

"အဆုတ်ရောဂါကု ဆရာဝန် ဆိုတဲ့ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်ကတော့ စာအုပ်ထဲက ဟာတွေကို အလွတ်ကျက်ထားပြီး ပြန်ရွတ်ပြတတ်တာက လွဲလို့ လက်တွေ့ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ ဒေါက်တာ ဖီးလစ်ဒင်နီ ဆိုတဲ့ ကျုပ်ကတော့ အတင်းအဖျင်း ပြောတဲ့ နေရာလောက်မှာ ပဲ အသုံးကျတယ်၊ အဲ... အရက်ကိုတော့ဖြင့် ငါးတစ်ကောင်

ရေသောက်သလို သောက်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးစပ်သမား
ဒေးဂျင်ကင်းကတော့ သူ ချမ်းသာဖို့ ကုန်ကူးနေတဲ့ အကောင်ပဲ။ အဲ...
တစ်ခါတလေတော့လည်း ဖျားနာလာတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို
ဆေးလုံးကလေးတွေတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပေးတတ်ပါရဲ့ ၊
အေးလေ.... ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်တို့ ဆီက လူတွေအကြောင်း ကျုပ်
သိထားသလောက် ပြောပြတာပါ။ ကဲ...လာဟော့ ဟော့ကင်း၊ တို့ များ
ပြန်ကြစို့"

ဒင်နီသည် သူ့ခွေး ဟော့ကင်းကို ခေါ်ကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့
လျှောက်သွားသည် ။ တံခါးပေါက် ရောက်ခါမှ ပင် ခေါင်းတစ်ချက်
ငဲ့စောင်းကာ အင်ဒရူးအား ပြန်ကြည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက်
စားပွဲပေါ်မှ ဆေးပုလင်းကို တစ်ချက်မျှ ငဲ့၍ ကြည့်လိုက် ပြန်လေသည် ။

"ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာ လုပ်ရရင်တော့ ဂလိုင်ဒါးရပ်မှာ
မကြာမကြာ ဖြစ်တတ်တဲ့ တိုက်ဖွိုက် ရောဂါ (အူရောင်ငန်းဖျား) ကို
သ တိ ထား မှာ ပဲ။ ဖျားတဲ့ လူတိုင်းကိုတော့ တိုက်ဖွိုက်ဖျားလို့
မပြောနိုင်ဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ဖို့ ကတော့ များ နေတယ်"

တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းလောင်းသည် တင်ခနဲ မြည်လာသည် ။
အင်ဒရူး ဘာမှ မပြောနိုင်မီ ဒေါက်တာ ဖီးလစ်ဒင်နီနှင့် သူ့ခွေး
ဟော့ကင်းတို့ သည် မိုးရေစိုစွတ်လျက် ရှိသော အမှောင်ထု အတွင်းသို့
တိုးဝင် ပျောက်ကွယ် သွားကြလေ၏။

(၃)

အင်ဒရူးသည် ထိုညက တစ်ညလုံးလိုလိုပင် အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။ မညီမညွတ်ရှိလှသော သားမွေး အိပ်ရာခင်းပေါ်ဝယ် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရ၏။ သူ သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ရသည့် ဂလိုင်းဒါးရပ်မှ လူနာနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်မအေး ဖြစ်နေမိ၏။ လူနာ၏ ရောဂါသည် တိုက်ဖွိုက်ရောဂါများ ဖြစ်နေမလား။

ညက ဒင်နီ ပြန်ခါနီး ပြောသွားသော စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲဝယ် သံသယဝင်ချက် ရှိသည် ။ စိတ်ထဲတွင် မရေမရာ ဖြစ်ကာ ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိနေလေ၏။

လူနာကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စစ်ဆေးပါလျက်နှင့် တစ်နေရာရာတွင် ချွတ်ချော်ကာ အရေးကြီးသည့် ရောဂါလက္ခဏာများကို မမြင်မတွေ့ခဲ့လေသလားဟု တွေးလိုက်မိသောအခါ ပို၍ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ဂလိုင်းဒါးရပ်မှ လူနာကို ထပ်မံ စစ်ဆေးလိုသည့် ဇောဖြင့် အိပ်ရာမှ အစောကြီး ထခဲ့လေသည် ။

တကယ်တော့ အင်ဒရူးမေဆန်သည် အလွန်စိတ်ဓာတ် ပြင်းပြ ထက်သန်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ယင်းစိတ်ဓာတ်သည် သူ့မိခင်ထံမှ အမွေဆက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်မိ၏။ သူ့မိခင်သည် စကော့တလန် တောင်ပေါ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ရာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး

ကလေးဘဝကတည်းက အမြဲတစေ နှင်းမြူများ
ပိတ်ဆို့င်းနေတတ်သော ကောင်းကင်ယံကြားမှ ထွက်ပြုလာမည့်
နေရောင်ခြည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်မျှော်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပေသည်။ ။

ဖိုက်ဖဲရှိုင်းယားနယ်မှ လယ်သမား တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သော သူ့ဖခင်
ရွန်မေဆန်သည် လည်း အလွန်စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်သူတစ်ဦးပင်
ဖြစ်လေသည်။ ။ လုံ့လ ဝီရိယကလည်း ကောင်း၍ အလုပ်ကို ဖြည်းဖြည်း
မှန်မှန်နှင့် စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း
ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်သဖြင့် သူပိုင်မြေကို ဖြစ်ထွန်း
အောင်မြင်သည် အထိ မလုပ်နိုင်ခဲ့ရှာချေ။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး
ပြီးခါနီးအလို နောက်ဆုံးနှစ်တွင် ရီယိုမင်နရီဘက်၌ ဖြစ်သွားသည့်
တိုက်ပွဲတစ်ခု၌ ကျဆုံးသွားသည့် အခါ သူ၏ လယ်ယာလုပ်ငန်း
တစ်ခုလုံးသည် ဖရိဖရဲ ဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူ ဂျက်ဆီမေဆန်သည် ခင်ပွန်းသည် ထားခဲ့သော
လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ပြန်လည် ထူထောင်နိုင်ရန် တစ်နှစ်နီးပါးမျှ
ရုန်းကန် လုပ်ရှားခဲ့ရရှာ၏။ နို့စားနွားမ မွေးမြူရေး ခြံတစ်ခြံအဖြစ်
ပြုပြင် ပြောင်းလဲရန်အတွက် အလွန်မှ ပင် အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံ၍
လုပ်ကိုင်ခဲ့ရရှာလေသည်။ ။

ထိုအချိန်က ကျောင်းသားပေါက်စမျှသာ ရှိသေးသော သားဖြစ်သူ
အင်ဒရူးမေဆန်အား စာကျက်ချိန် အပြည့်အဝ ရစေလိုသဖြင့်
ခြံလုပ်ငန်းတွင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခိုင်းခဲ့ပေ။ နွားနို့ ပို့ရာမှာ ပင်လျှင်
သူမကိုယ်တိုင် တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် လိုက်ပို့ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင်
နှစ်ကာလ အတန်ကြာမျှ ခံစားခဲ့ရသော ချောင်းဆိုးဝေဒနာသည် ပို၍
ဆိုးရွား လာပြီး ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် စွဲကပ်လာသော အဆုတ်ရောဂါ

ဝေဒနာ၏ ဖိစီးမှုကို အပြင်းအထန် ခံရကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာလေ၏။

အင်ဒရူးမေဆန်၏ အထီးကျန် ဘဝသည် သူ့ အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်တွင် အစပြုခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် စိန့်အင်ဒရူး တက္ကသိုလ်၏ ပထမနှစ် ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ တစ်နှစ်လျှင် ပေါင် လေးဆယ်မျှသာ ရသော စကော့လားရှစ် ပညာသင်ဆု ဝင်ငွေမှ တစ်ပါး အခြားဝင်ငွေဆို၍ တစ်ပဲနိမ့်မျှပင် မရှိခဲ့ပေ။ သူ အားကိုးအားထား ပြုခဲ့ရသည့် တစ်ခုတည်းသော ကယ်တင်ရှင်မှာ ကွယ်လွန်လေပြီဖြစ်သော စကော့အမျိုးသား ဆာ အင်ဒရူး ဂလင်း တည်ထောင် ဖွဲ့စည်းထားသည့် "စကော့ ပညာသင် စရိတ်ငွေ ထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့" သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ပညာသင် အဖွဲ့၏ ထောက်ပံ့ကြေး ပေးပုံကလည်း တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ ပညာသင်စရိတ်အတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်နေသော ကျောင်းသားများ ထဲမှ ခရစ်ယာန်အမည် "အင်ဒရူး" ပါသူများ သည် တစ်နှစ်လျှင် ပေါင် ငါးဆယ်ထက် မပိုသော ငွေကို ငါးနှစ်တိတိ ချေးယူခွင့် ရသည် ။ ယင်းချေးငွေကို ကျောင်းမှ ထွက်၍ အလုပ်အကိုင်နှင့် ဖြစ်လာသည့် အခါကျမှ အရစ်ကျ စနစ်ဖြင့် ပြန်လည် ပေးဆပ်ရလေသည်။

ဂလင်း ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့မှ ရသည့် ချေးငွေဖြင့်ပင် အင်ဒရူးမေဆန်သည် စိန့်အင်ဒရူး တက္ကသိုလ်၌ ဆင်းရဲချို့တဲ့ စွာဖြင့် ပညာသင်ကြားခဲ့ရပြီးနောက် ဒန်ဒီမြို့ရှိ ဆေးကျောင်းသို့ ဆက်လက် တက်ရောက်ခဲ့ရ၏။

ကျောင်းမှ ထွက်သည့် အခါ ပညာသင် ချေးငွေကို ပြန်လည် ပေးဆပ်ရမည့် တာဝန်က ရှိနေပြန်သဖြင့် သူသည် အခကြေးငွေ

အမြင့်ဆုံး ရနိုင်သည့် လက်ထောက် ဆရာဝန်အလုပ်ကို လက်ခံပြီး တောင်ပိုင်း ဝေလပြည်နယ်အတွင်းရှိ ဤဒေသသို့ ယခုလို ရောက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

သူ ရရှိမည့် လစာမှာ တစ်နှစ်လျှင် ပေါင် ၃၅၀ ဖြစ်ရာ ဆေးကျောင်းမှ ထွက်စ ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖို့ အများ ဆုံး ရသည့် လစာငွေ ဖြစ်ပေသည်။ ။ သူ့အနေဖြင့် လစာငွေကို မက်မော၍ သာ ဤဒေသသို့ လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်တကယ် သူ လုပ်ချင်သည့် အလုပ်မှာ အိဒင်ဘာရာမြို့ ဆေးရုံကြီးမှ ဆေးခန်း တာဝန်ခံ ဆရာဝန်အလုပ်သာ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော်လည်း ဆေးခန်းတာဝန်ခံ၏ လစာမှာ သူ ယခုလုပ်နေသည့် လက်ထောက် ဆရာဝန်အလုပ်မှ ရမည့် လစာငွေ၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံသာလျှင် ချီးမြှင့်ထောက်ပံ့ငွေအဖြစ် ရမည်ဖြစ်သဖြင့် မိမိ လုပ်ချင်နေသော အလုပ်ကို မျက်စိမှိတ်၍ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ယခုဆိုလျှင် သူသည် ဒရင်းဖီးမြို့၌ အလုပ်ဝင်နေရပေပြီ။ ယနေ့မနက် အိပ်ရာမှ စောစောစီးစီးထကာ ယမန်နေ့ညက စစ်ဆေးခဲ့သည့် လူနာအတွက် သောကများ နေသဖြင့် မုတ်ဆိတ်ကို ကပျာကသီ ရိတ်ကာ အဝတ်အစား အလျင်အမြန် လဲနေရလေသည်။ ။

သူသည် အင်နီ ပြင်ပေးသော နံနက်စာကို ကတိုက်ကရိုက် စားကာ သူ့အခန်းဆီသို့ ပြေးပြန်သည်။ ။ သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ သားရေအိတ်ပြားကလေးကို ထုတ်ယူသည်။ ။ ဤအိတ်ပြားလေးထဲတွင် ဟန်းတား ရွှေတံဆိပ်ကလေး ရှိလေသည်။ ။

စိန့်အင်ဒရူး တက္ကသိုလ်ဝယ် ဆေးခန်း ဆေးဝါး ကုသမှု ပညာမှ အထူးချွန်ဆုံးသော ကျောင်းသားများအား ဟန်းတား ရွှေတံဆိပ်ကို

နှစ်စဉ် ချီးမြှင့်သည်။ အင်ဒရူးမေဆန်သည် အထူးချွန်ဆုံး ကျောင်းသား တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ယင်း ရွှေတံဆိပ်ကို ရခဲ့၏။ သူ အမြတ်နိုးဆုံးနှင့် အတွယ်တာဆုံးသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပြပါဟု ဆိုလာပါမူ ဤရွှေတံဆိပ်ကိုပင် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ သူပိုင်ပစ္စည်းများ ထဲတွင် မည်သည့် ပစ္စည်းနှင့် မှ နှိုင်းယှဉ်၍ မရလောက်အောင် မြတ်နိုးသော ပစ္စည်းပေတည်း။

အင်ဒရူးသည် ဟန်းတား ရွှေတံဆိပ်ကို သူ၏ အဆောင်ပစ္စည်း တစ်ခုသဖွယ် မှတ်ယူထားခဲ့သည်။ သူ၏ အနာဂတ်ကာလအတွက် လမ်းပြသဖွယ် ယူဆထားခဲ့သည်။ စိတ်အားငယ် လာပြီ ဆိုလျှင် ဤရွှေတံဆိပ်ကို ကြည့်၍ အားတက်ခဲ့ရ၏။

သို့သော်...

ယနေ့မနက် ရွှေတံဆိပ်ကလေးကို ထုတ်ယူ၍ ကြည့်သည့် အခါ ယခင်ကလို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားလိုစိတ် ပေါ်မလာချေ။ စိတ်ထဲမှာ ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် တွေ့တွေ့ငေးငေး ကြည့်နေမိလေ၏။

ယခုတစ်ကြိမ် ရွှေတံဆိပ်ကို ကြည့်ရသည် မှာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု ပြန်လည် ရရှိအောင် မနည်းအားတင်းကာ ကြိုးစားနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် နံနက်ပိုင်း လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်အတွက် ဆေးခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာခဲ့၏။

အင်ဒရူး ရောက်ချိန်တွင် ဆေးစပ်သမား ဒေးဂျင်ကင်းသည် ဆေးခန်းထဲ၌ အလုပ် လုပ်နေပေပြီ။ ဒေးဂျင်ကင်းသည် ရေဘုံပိုင်မှ ရေကို မြေအိုးကြီးတစ်လုံးနှင့် ခံလျက် ရှိလေသည်။

ဒေးဂျင်ကင်း၏ ပုံပန်းမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် သွက်လက်ချက်ချာပုံ ရသည် ။ ပါးချောင် နားချောင် ခပ်ကျကျနှင့် မျက်လုံးအစုံမှာ ဂနာမငြိမ်လှသော်လည်း စူးရှသည် ။ ခပ်ကျယ်ကျယ် ဘောင်းဘီသည် သူ၏ ပိန်လိုသော ခြေတံများ နှင့် လိုက်ဖက်ညီလှပေသည် ။

အင်ဒရူး ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ကို မြင်သောအခါ လိုက်လိုက်လျောလျောပင် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လေသည် ။

"ဒီလောက် စောစောစီးစီးလာဖို့ မလိုပါဘူး ဒေါက်တာ မေဆန်၊ လူနာဟောင်းတွေ ဆေးပေးတာနှင့် ခွင့်ထောက်ခံစာ ပေးတာတွေကို ကျွန်တော် ကြိုပြီး လုပ်ထားလို့ ရပါတယ်၊ မစ္စ ပိတ်ချ်က ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်မှတ်တံဆိပ်တုံးတစ်ခု လုပ်ပေးထားပါတယ်၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် ဆေးခန်းမလာနိုင်တဲ့ အခါ သုံးဖို့ ပေါ့လေ "

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျင်ကင်း၊ လူနာတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်လို့ စောစောလာတာပါ" ဟု အင်ဒရူးက ဖြေသည် ။ သူသည် ဂျင်ကင်း၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ကြည့်ကာ စိတ်မအေး ဖြစ်လာမိပြန်လေ၏။ "ဘယ်လိုစိတ်ကူးနှင့် ဒီရေတွေကို ယူနေရတာလဲ" ဟု လည်း မေးလိုက်မိလေသည် ။

ဂျင်ကင်းကမူ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ပြီး "ဒီဘုံပိုင်က ရေက ပိုပြီး အရသာရှိတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ က ဘယ်နေရာက ရေဟာ ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ သိနေတယ်၊ လူနာတွေကတော့ မသိကြပါဘူး၊ သူတို့ က ဟိုဘက်မှာ တန်းစီပြီး ရပ်စောင့်ကြ၊ ကျွန်တော်က သူတို့ ဆေးပုလင်းတွေထဲကို အခုလို ခံထားတဲ့ ဘုံပိုင်ရေ ဖြည့်ပေး၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က မကြောင်လွန်ဘူးလား" ဟု ပြောလေ၏။

ဂျင်ကင်းက စကားကို ဆက်ပြောရန် ဟန်ပြင်နေခိုက်မှာ ပင် ကိုက်လေး ငါးဆယ်ခန့် ဝေးသော အိမ်နောက်ဖေးဘက်ဆီမှ ဩဇာသံ အာဏာသံအပြည့်ပါသော ခပ်မာမာ ခပ်တင်းတင်း အသံတစ်သံကြောင့် တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

"ဂျင်ကင်း.... ဂျင်ကင်း၊ အခုချက်ချင်း လာခဲ့စမ်း၊ အခု ချက်ချင်း"

ဂျင်ကင်းသည် ထိုင်ရာမှ ခုန်၍ ထလိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ ဒေါက်တာ၊ မစ္စ ပိတ်ချ် ခေါ်နေလို့ ပါ။ သူခေါ်ရင် ပြေးမှ ပြေးမှ ..."

ကံအားလျော်စွာပင် ထိုနေ့မနက်က လူနာ မများ လှပေ။ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲခန့်တွင် လူနာ ကုန်သွားသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ဂျင်ကင်း သွားရောက်ကြည့်ရှု ကုသပေးနေရသော လူနာစာရင်းကို ယူပြီး သောမတ်၏ မြင်းလှည်းဖြင့် လူနာကြည့် ထွက်ခဲ့သည်။ မြင်းလှည်းကို အိမ်အမှတ် ခုနစ်၊ ဂလိုင်းဒါးရပ်သို့ အလျင်ဆုံး မောင်းစေလေသည်။

မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့် အကြာတွင် အင်ဒရူးသည် အမှတ် ခုနစ်အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းတို့ ကို ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။

လူနာစာရင်းတွင် ပါသည့် အတိုင်း အမှတ် ခုနစ် နေအိမ်နှင့် နှစ်အိမ်ကျော်ရှိ အမှတ် ၁၁ အိမ်သို့ သွားသည်။ အမှတ် ၁၁ အိမ်မှ နေ၍ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးကာ အမှတ် ၁၈ အိမ်သို့ သွားပြန်သည်။ အမှတ် ၁၈ အိမ်မှ တစ်ဖန် လမ်းထောင့်ကို ချိုးကွေ့ကာ ရက်ဒနော ရပ်ကွက် အတွင်းသို့ ဝင်၍ မနေ့ကမှ ဂျင်ကင်း ကြည့်ထားသော လူနာနှစ်ဦးကို ဝင်ကြည့်သည်။ ။ တစ်နာရီခန့် အတွင်းမှာပင် လူနာ ခုနစ်ဦးမျှ

ကြည့်ရှုပြီးခဲ့လေပြီ။

သူ ကြည့်ရှုခဲ့သည့် လူနာ ခုနှစ်ဦးအနက် ဂလိုင်းဒါးရပ် အိမ်အမှတ်
ခုနစ်မှ လူနာ အပါအဝင် ငါးဦးသည် တိုက်ဖျိုက်ရောဂါ ဖြစ်နေကြသည်
မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ မလိုတော့ပေ။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ ရက်အတွင်းက
ဤလူနာများကို ဂျင်ကင်းက တာဝန်ယူ ကြည့်ရှု ကုသပေးခဲ့သည် ။
လူနာများအား ဂျင်ကင်း ပေးခဲ့သည့် ဆေးများမှာ အနာတခြား
ဆေးတခြား ဖြစ်နေပေသည် ။

လွန်ခဲ့သော ညက အဖြစ်မှာ လူနာအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးရာ၌
အလွဲလွဲအမှားမှား ဖြစ်ခဲ့ရ၍ စိတ်သောက မအေးရုံမျှသာ ဖြစ်သည် ။
ယနေ့ နံနက်တွင် တွေ့ရသည် ကိစ္စမှာ မူ ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းသည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်၏။ တိုက်ဖျိုက်ခေါ် အူရောင်ငန်းဖျား
ရောဂါသည် လူတစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သို့ ကူးစက်စ ပြုလျက်
ရှိနေပေပြီ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် အနေဖြင့် မသေးငယ်လှသည့်
တာဝန်ကြီးတစ်ခုဖြင့် ရင်ဆိုင်နေရပေပြီ။

သူသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် ဤလူနာများကို
လှည့်လည် ကြည့်ရှုပြီးသော် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် မစ္စ ပိတ်ချ်နှင့် ဆုံမိကြပြန်ရာ မစ္စ ပိတ်ချ်က
ငါးကြော် တစ်ပန်းကန်ကို အင်ဒရူးရှေ့၌ ချပေးပြီး "ဒေါက်တာ
ပိတ်ချ်အတွက် ကြော်ထားတာ လက်ဖျားနှင့် တောင် မတို့လို့
ရှင့်အတွက် ထားလိုက်တယ်" ဟု ပြောသည် ။ အင်ဒရူးကမူ မစ္စ
ပိတ်ချ်၏ စကားတွင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ပေ။ လောလောဆယ် သူ
ရင်ဆိုင်နေရသည့် တိုက်ဖျိုက်ရောဂါ ပြဿနာအတွက် ပူပန်လျက်
ရှိသဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ချပေးသမျှကို စားနေလေသည် ။

ထိုပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ မစ္စ ပိတ်ချ်ကို အားကိုး၍ လည်း ရနိုင်မည် မထင်ပေ။ အကယ်၍ ဖွင့်တိုင်ပင်ပါကလည်း မစ္စ ပိတ်ချ်ထံမှ အကူအညီ အကြံဉာဏ် ရချင်မှ ရပေလိမ့်မယ်။ ရသည့် တိုင်အောင်လည်း သူ့အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပေမည်။ မစ္စ ပိတ်ချ် ထံမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အကူအညီမျိုး ရဖို့ ဆိုသည် ကတော့ မျှော်လင့်၍ မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤပြဿနာကို ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်အား ဖွင့်ဟပြောပြီး အကြံဉာဏ် တောင်းခံခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်လေ၏။

သူ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် အခန်းသို့ တက်သွားသောအခါ တစ်ခန်းလုံး ခန်းဆီးများ ချထားသည် ကို တွေ့ရ၏။ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်မှာ မူ ခေါင်းကိုက်သဖြင့် အိပ်ရာထက်တွင် မှီ န်နေရှာသည် ။ အဆမတန် ကိုက်နေသော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကြောင့် မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့လျက် ရှိလေသည်။

အင်ဒရူး ဝင်လာသည် ကို မြင်သောအခါ သူ့အနီးတွင် ဝင်၍ ထိုင်ရန် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ ပြသည် ။ အင်ဒရူးသည် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အနီးတွင် ကပ်၍ ထိုင်ချလိုက်ရင်းက ယခုလို အချိန်အခါမျိုးတွင် ပြဿနာကို ပြောပြပါက စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေမလားဟု တွေးကာ ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်လေ၏။

သူသည် မိနစ် အနည်းငယ်ကြာမျှ ထိုင်နေသော်လည်း သူ ပြောချင်သည့် ကိစ္စကို မပြောနိုင်ဘဲ ချီတုံချတုံ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ နောက်ဆုံး ပြန်တော့မည်ဟု အထတွင် ပြောဖြစ်လေတော့သည်။

"ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ကူးစက်ရောဂါတစ်ခု ဖြစ် လာပြီဆိုရင်

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒေါက်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မလဲ"

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်က ချက်ချင်း အဖြေမပေးချေ။ အတန်ကြာမျှ မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ။

"အေးကွယ်၊ အဲဒီလိုဟာမျိုး ဖြစ်လာရင်တော့ လုပ်ရကိုင်ရတာ မလွယ်လှဘူး၊ ဖြစ်လာတိုင်း အခက်အခဲတွေနှင့် ကြုံရတာချည်းပဲ၊ တို့ ဆီမှာ ဆေးရုံက မရှိတော့ ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ လူနာတွေကို သီးခြား ခွဲထားဖို့ ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကူးစက်ရောဂါ ဖြစ်လာလို့ မင်းအနေနှင့် မနိုင်မနင်း ဖြစ်လာမယ့် အခြေအနေမျိုး ရင်ဆိုင်လာရရင်တော့ တိုနီဂလန်က ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြပေါ့၊ တိုနီဂလန်မြို့က ဒီကနေ ၁၅ မိုင်လောက် ဝေးတယ်၊ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်ကတော့ ခရိုင် ကျန်းမာရေး အရာရှိပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ..."

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်သည် ပြောလက်စ စကားကို မဆက်သေးဘဲ အတန်ကြာမျှ ရပ်နေသေးသည်။ ။ ပြီးမှ "ကျုပ် စိုးရိမ်နေတာက ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်ကလည်း မင်းအတွက် သိပ်ပြီး အကူအညီရမယ့် လူတော့ မဟုတ်ဘူး" ဟု ပြောလေသည်။ ။

အင်ဒရူးသည် အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းဆီသို့ ကပ္ပာကယာ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ချက်ချင်းပင် တိုနီဂလန်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ။ တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်၍ တစ်ဖက်မှ ထူးသံကို နားစွင့်နေခိုက်တွင် သူ့အား မီးဖိုတံခါးဝမှ ရပ်ကြည့်နေသော အင်နီအား လှမ်းမြင်နေရသည်။ ။

"ဟယ်လို ဟယ်လို၊ အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်ပါလား ခင်ဗျာ"

"ဟယ်လို ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်နှင့် စကားပြောချင်တာ ဘယ်သူလဲ"

တစ်ဖက်မှ အသံမှာ ယောက်ျားတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်သည် ။
တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် စကားကို သတိထား၍ ပြောနေပုံ
ပေါ်လေသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့၊ အခု စကားပြောနေတာ ဒရင်းဖီးမြို့ကပါ၊ ဒေါက်တာ
မေဆန်ပါ၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန်ပါ၊
ကျွန်တော့်ဆီမှာ တိုက်ဖွိုက်ရောဂါ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်
ကိုယ်တိုင် အမြန်ဆုံး လာပြီး ကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ်"

တယ်လီဖုန်းလိုင်းက မကောင်းသဖြင့် အော်၍ ပြောရသည် ဖြစ်ရာ
အင်ဒရူးမေဆန်၏ အသံမှာ ဧည့်ခန်းထဲဝယ် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ
ထွက်ပေါ်လျက် ရှိ၏။

တစ်ဖက်မှ အသံသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည် ။ ပြီးမှ
"ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်
မရှိပါဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တာဝန်နှင့် ဆွမ်းဆီးကို သွားနေပါတယ်"
ဟု ဖြေလေသည် ။

အသံသည် စောစောကလို မာဆတ်ဆတ် မဟုတ်တော့ပေ၊
နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ပျော့ပျောင်းလာသည် ။ စကားပြောပုံကလည်း
ခပ်ဝဲနှင့် ဝေလနယ်သား စကားပြောသံမျိုး ဖြစ်သည် ။

"ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ် ဘယ်နေ့ ပြန်ရောက်ပါမလဲ"

အင်ဒရူးက အော်၍ မေးလေသည် ။

"ဘယ်နေ့ ပြန်ရောက်မယ် ဆိုတာလည်း အတိအကျ
မပြောတတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ"

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ၊ တစ်ဆိတ်

ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်"

အင်ဒရူး စကားမဆုံးသေးမီ တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချသံ ကြားလိုက်ရ၏။ မခံချို မခံသာ ဖြစ်နေမိသော အင်ဒရူးသည် သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှကို ပြောချလိုက်မိလေ၏။

"ဘယ်နည်းနှင့် မဆို အခု စကားပြောနေတဲ့ လူဟာ ဂရမ်ဖ် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်"

သူသည် မကျေမချမ်းစိတ်ဖြင့် စောစောက နံပါတ်ကို ပြန်လှည့်သည် ။ တစ်ဖက်မှ လုံးဝ မထူးတော့ပေ။ ဒေါပွပွနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လှည့်ရန် ဟန်ပြင်နေခိုက်တွင် မိမိထံသို့ လျှောက်လာနေသော အင်နီကို မြင်လိုက်သဖြင့် စောင့်နေလေ၏။

အင်နီ မှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိပြီး အလွန် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်သူ ဖြစ်သည် ။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောဆို ဆက်ဆံတတ်သော အမူအကျင့်လည်း ရှိလေသည် ။

"ကျွန်မ မပြောဘဲ မနေနိုင်လို့ ပြောပြတာပါနော်၊ ဒီလို အချိန်မှာ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်ဟာ တိုနီဂလန်မှာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး၊ အခုလို မွန်းလွဲပိုင်းဆိုရင် ဆွမ်ဆီး သွားပြီး ဂေါက်သီးရိုက်နေတာ များ တယ်"

အင်ဒရူး၏ ဒေါသသည် ပေါက်ကွဲလေတော့သည် ။

"ကျွန်တော်လည်း ထင်ပါတယ်၊ စောစောက ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောသွားတဲ့ လူဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြစ်မှာ ပါ"

အင်နီက ပြုံးလေသည် ။

"ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့ ဒေါက်တာ၊ သူ ဆွမ်ဆီး မသွားလည်း ဆွမ်ဆီးသွားတယ်လို့ လိမ်ပြီး အပြောခိုင်းတာကို ကျွန်မ

ကြားခဲ့ဖူးတယ်"

အင်နီသည် မေဆန်အား ရင်းနှီးခင်မင်သော အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေရင်းမှ "ကျွန်မသာ ဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်နှင့် အဆက်အသွယ် ရဖို့ အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို အကုန်မခံနိုင်ပါဘူး ရှင်" ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေ၏။

အင်ဒရူးသည် လက်ထဲမှာ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှာလည်း ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်အား ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲရင်း သူ၏ လူနာများ ထံ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်သွားပြန်သည် ။ လူနာများ ထံမှ ပြန်လာသည့် အခါ ညနေပိုင်း ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် ရောက်နေပေပြီ။ တစ်နာရီခွဲခန့်မျှ ဆေးခန်းထဲထိုင်ကာ အလုပ်နှင့် နပန်းလုံးရပြန်လေသည် ။

အခန်းက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ လူနာက အပြည့်မို့ တစ်ခန်းလုံး အနံ့ မျိုးစုံလျက် ရှိသည် ။ ချွေးနံ့များ သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိလှချေသည် ။

အလုပ်သမား လူနာများ ထဲတွင် ဒူးနာသူ၊ ထိခိုက်မိ၍ ဒဏ်ရာ ရလာသူ၊ နှာစေး ချောင်းဆိုး ဖြစ်သူ စသည် ဖြင့် ရောဂါမျိုးစုံ ဖြစ်သည် ။ သူတို့ ၏ ဇနီး၊ သားသမီးများကလည်း ချောင်းဆိုး၍ ၊ အအေးမိ၍ ၊ အကြောအဆစ် မျက်၍ ၊ ခေါင်းကိုက်၍ စသည် ဖြင့် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ဖြစ်တတ်သည့် အသေးအဖွဲ့ရောဂါ ဝေဒနာများကို လာ၍ ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

အင်ဒရူးသည် လူနာမျိုးစုံ ရောဂါမျိုးစုံကို စမ်းသပ် ကုသပေးနေရလျှင် အလွန်ပျော်သည် ။ ပင်ပန်းသည် ဟူ၍ မထင်မှတ်ပေ။ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်ကို ခံထားရသဖြင့်

ညိုမောင်းမောင်း အသားအရေနှင့် အလွန်ရိုးသား၍ ဗဟု သုတ
နည်းပါးကြရှာသော ဤအလုပ်သမားများအား
ဆေးကုသပေးရခြင်းသည် သူ့အရည်အချင်း၊ သူ့အရည်အသွေးကို
တိုးတက်လာအောင် လုပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည် ဟု သူ ခံယူထားသည်။ ။
တကယ်တော့ သူတို့ တစ်တွေအား စမ်းသပ်နေခြင်း၊
ကုသပေးနေခြင်းသည် သူ အလုပ်သင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည် ဟု
မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်လည်း ယနေ့ ညနေပိုင်းတွင် သူ့အလုပ်တွင် သူ
စိတ်မဝင်စား နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မနက်ပိုင်းက
ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် ပြဿနာကိုသာလျှင် စိတ်က စွဲလျက် ရှိသဖြင့် ရောဂါ
အသေးအဖွဲ့များ နှင့် အချိန်ကုန်နေရသည့် မိမိ၏ အဖြစ်ကို
သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။ ။

လူနာအတွက် ဆေးစာ၊ လူနာ၏ ရင်ဘတ်ကို စမ်းသပ်ရင်း၊
ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုထိုင် ဆေးကို ဘယ်လိုသောက်ဟု
အကြံပေးရင်းကပင် တိုက်ဖွိုက် ရောဂါသည် များကိုသာ
သတိရနေမိသည်။ ။ တစ်ချိန်လုံး ထိုကိစ္စကိုသာ စဉ်းစားတွေးတော
နေမိသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ခုတော့ မလုပ်၍ မဖြစ်၊ လုပ်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

"ဒီကိစ္စကို အစဖော်ပေးတာ ဘယ်သူလဲ၊ သူပဲ၊ ပုံပန်းကတော့
အတော်ချဉ်စရာ ကောင်းတဲ့ ငနဲ့ပဲ၊ တကယ်ကို စက်ဆုပ်စရာ
အော့နှလုံးနာစရာ ကောင်းတဲ့ အကောင်မျိုးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ
ဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူ့ဆီကိုပဲ သွားရမှာ ပဲ၊ သူနှင့် ပဲ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်မှ
ဖြစ်မှာ ပဲ"

လူနာ ကုန်ချိန်တွင် ကိုးနာရီခွဲလေပြီ။

နောက်ဆုံး လူနာအခန်းထဲမှ ထွက်သွားလျှင်သွားချင်း သူသည် ကျဉ်းမြောင်း လှောင်ပိတ်နေသော အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။ သူ့မျက်လုံးများ သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည် ။

"ဒီမှာ ဂျင်ကင်း၊ ဒေါက်တာ ဒင်နီ ဘယ်မှာ နေသလဲ"

နောက်ထပ် လူနာ ဝင်လာမည်ကို ကြောက်နေသည့် အလား ဆေးခန်းတံခါးကို ကသောကမျော ပိတ်၍ သော့ခတ်နေသော ဂျင်ကင်းသည် အင်ဒရူးအား အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည် ။ သူ့မျက်နှာပေါ်ဝယ် စိုးရိမ်ခြင်း မကင်းသော အမူအရာကို မြင်နေရလေသည် ။

"ဒေါက်တာ့အနေနှင့် အဲဒီလူကို ဆက်သွယ်ဖို့ မသင့်ဘူး ထင်တယ်၊ အဲဒီလူကို မစွ ပိတ်ချိန်က လုံးလုံး သဘောမကျဘူး"

အင်ဒရူးက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်မေးသည် ။

"မစွ ပိတ်ချိန်က ဘာကြောင့် သဘောမကျတာလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး"

"ဟာ.. အဲဒီလူက ဆက်ဆံရေး မကောင်းဘူး၊ အတော်ရိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီတစ်ချက်နှင့် ပဲ လူတိုင်းက သူ့ကို သဘောမကျကြတာ၊ မစွ ပိတ်ချိန်ကလည်း ဒါကြောင့် မကြိုက်တာပဲ"

ဂျင်ကင်းသည် သူ သိသမျှကို ပြောပြနေရင်းက မေဆန်၏ အရိပ်အကဲကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည် ။

"ဒေါက်တာ့ အနေနှင့် သိမှ ဖြစ်မယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြောပါ့မယ်၊ သူက အမှတ် ၄၉ ချက်ပဲလ်လမ်းက မစွက ဆီးဂါးဆီမှာ

အခန်းငှားနေပါတယ်"

အင်ဒရူးသည် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြန်လေ၏။

သူ့အနေဖြင့် ယနေ့ တစ်နေ့လုံး နားရသေးသည် မရှိ။ ပင်ပန်းလှပြီ ဖြစ်သော်လည်း တာဝန်သိမှုစိတ်ကြောင့် ပင်ပန်းရမှန်း မသိချေ။ တိုက်ဖွိုက် လူနာများ ၏ ပြဿနာသည် သူ့ပခုံးထက်တွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခုသဖွယ် ပိလျက်ရှိသည် ။ ချက်ပဲလ်လမ်းသို့ ရောက်၍ ဒင်နီ တစ်ယောက် အိမ်တွင် ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရသည့် အခါ စိတ် အတော် ပေါ့ပါးသွားသည် ။ အိမ်ရှင် မစ္စက် ဆီးဂါးကပင် သူ့အား ဒင်နီထံ ပို့ပေးလေသည် ။

ဒင်နီသည် သူ့ကို မြင်လိုက်သည့် အခါ အံ့အားသင့်သွားပုံ ရ၏။ သို့သော်လည်း အံ့အားသင့်သည့် အရိပ်လက္ခဏာကို မပြချေ။ သူ့အား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်၍ "ဘယ်လိုလဲ၊ အခုချိန်ထိတော့ ခင်ဗျား လူမသတ်ခဲ့သေးဘူး မဟုတ်လား" ဟု မေး လိုက်လေ၏။

ဖရိုဖရဲ နိုင်လွန်းလှသော ဧည့်ခန်း၏ တံခါးဝတွင် ခပ်ငူငူရပ်နေမိသော အင်ဒရူး၏ မျက်နှာသည် ဒင်နီ၏ မေးခွန်းကြောင့် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ သို့သော်လည်း ထွက်လာသည့် ဒေါသကို အပြင်မထွက်အောင် ကြိုးစား၍ ချုပ်တည်းထားလေသည် ။

"ခင်ဗျား မနေ့က ပြောသွားတာ မှန်တယ်၊ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါက တိုက်ဖွိုက်ရောဂါပဲ၊ အဲဒီ ရောဂါမှန်း ချက်ချင်း မသိတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ပြီး သေဖို့ တောင် ကောင်းနေတယ်၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီမှာ တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်နေတဲ့ လူနာ ငါးဦးတောင် ရှိနေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အခုအချိန်ထိ စဉ်းစားတုန်းပဲ၊ စဉ်းစားလို့ လည်း မရသေးဘူး၊ ကျွန်တော်

ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ စကားတောင်မှ မပြောရဘူး၊ ကျွန်တော် အခုလာတာဟာ ခင်ဗျားဆီက အကြံဉာဏ် လိုချင်လို့ပဲ။"

ဒင်နီသည် မီးဖိုအနီး၌ ရှိသော သူ ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ကို အနည်းငယ် ရွှေ့လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှ ဆေးတံကို မချွတ်ဘဲ အင်ဒရူး ပြောသမျှကို နားစိုက်ထောင်နေရာမှ စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ယမ်းလိုက်ရင်း "ခင်ဗျားကလည်း ဗျာ၊ အထဲ ဝင်ထိုင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

ချက်ချင်းပင် တိုး၍ စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်သွားကာ "အိုဗျာ... ခင်ဗျားကလည်း အထဲဝင် ထိုင်စမ်းပါဦး၊ ပရက်စာဘီတေးရီယန်း အလှူခံ ဘုန်းကြီးလို အပေါက်မှာ မတ်တတ်ကြီး ရပ်မနေစမ်းပါနှင့် ၊ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူး၊ လာစမ်းပါ၊ အထဲကို ဝင်စမ်းပါ၊ ဘာသောက်မလဲ၊ အရက် သောက်မလား၊ အင်း... ခင်ဗျားပုံက အရက်သောက်မယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ဒင်နီ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ လိုက်လျောသည့် သဘောနှင့် ဝင်၍ ထိုင်သော်လည်း မျက်နှာထားကိုမူ မပြင်ချေ။ ခပ်တင်းတင်း ခပ်တည်တည်ပင် လုပ်ထားသည်။ ။ ရင်းနှီးခင်မင်လိုသည့် အမူအရာကိုလည်း မပြဘဲ သူ့ဘာသာသူ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိလေသည်။ ။

ဒင်နီကလည်း ခပ်မှန်မှန် ခပ်အေးအေးပင်။ သူ့ခြေထောက်နားတွင် ဝပ်နေသော သူ့ခွေး ဟော့ကင်းအား ခြေမနှင့် ထိုးဆွနေရင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်။ ။ မေဆန် စီးကရက်တစ်လိပ် ကုန်ခါနီးမှ ပင် ခေါင်းကို မော့၍ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့

မေးငေါ့ပြလိုက်ပြီး "ခင်ဗျား ကြည့်ချင်စိတ် ရှိရင် ဟိုဟာကို သွားကြည့်ပါလား" ဟု ပြော လိုက်လေသည်။ ။

စားပွဲပေါ်တွင် ကား မိုက်ကရိုစကုတ် တစ်လုံး ရှိသည် ။ အကောင်းစား ဇစ်စ် အမျိုးအစား ဖြစ်၏။ မှန်ချပ်ကလေးများ လည်း အသင့်ရှိနေသည် ။ အင်ဒရူးသည် မှန်တစ်ချပ်ကို ကောက်ယူ၍ မိုက်ကရိုစကုတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ကြည့်မိလေသည် ။ ကူးစက်ရောဂါများကို ဖြန့်ဖြူးနိုင်သည့် ဗက်တီးရီးယား ပိုးမွှားများ သည် မှန်ချပ်ပေါ်ဝယ် တလှုပ်လှုပ် တရွရွနှင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက်ပါတကား။

"ကို ယ့် မှာ ရှိတာကလေးနှင့် ကြိဖန်ပြီး လုပ်ထားတာပဲဗျာ၊ လုပ်ထားတာကတော့ တယ်ပြီး စနစ်မကျပါဘူး" ဟု ဒင်နီက လှမ်းပြောလေသည် ။ အင်ဒရူးက ဝေဖန်လိုက်မည်ကို စိုးရွံ့၍ ပြောခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

"ကျွန်တော့်ဟာက စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း သဘောပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဓာတ်ခွဲခန်းလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ခုတော့ ရှိသပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ရဲ့ လက်ရှိ စနစ်ကြီး အောက်မှာ တော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဆရာဝန်ဆိုရင် ဘာမဆို အကုန်လုပ်တတ် နေရမယ်လို့ ခံယူရမယ် မဟုတ်လား၊ အဲသလို ဆိုရင်တော့ လည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ အခု ခင်ဗျားမြင်ခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ပိုးတွေကတော့ ဗက်တီးရီးယားတွေပဲ၊ သာမန်မျက်စိနှစ်လုံးနှင့် ကြည့်ရင်တောင်မှ မြင်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ မဖြစ်တိုင်း ဒီပိုးတွေကို ပေါင်းအိုးထဲ

ထည့်ပြီး ပြုတ်ပစ်နေတာပဲ"

ဒင်နီ လုပ်ကိုင်ထားသမျှတွင် စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သော အင်ဒရူးက
"ခင်ဗျားမှာ ရော တိုက်ဖျက်လူနာ မရှိဘူးလား" ဟု မေးလေ၏။

"လေးယောက် ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားလူတွေနှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းပဲ၊
ဒီပိုးတွေက ဂလိုင်းဒါး ရပ်ကွက်ရဲ့ ရေတွင်းတွေထဲက လာနေတာပဲဗျာ"

အင်ဒရူးသည် အံ့သြလွန်း၍ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ဒင်နီအား
ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူ့တွင် မေးစရာမေးခွန်းတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း
ရှိလာသည် ။ ဒင်နီ၏ လုပ်ဆောင်ချက်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော
အတိုင်းအတာ အထိတော့ အဖြေရနေပြီဟု ခန့်မှန်းမိသဖြင့်
ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေမိလေ၏။ အမှန်တော့လည်း ဒင်နီ၏
တွေ့ရှိထားချက်များ သည် မကြာမီ ကူးစက် ပြန့်ပွားတတ်သော
ကပ်ရောဂါတစ်ခု ကျရောက်တော့မည်ဟု အတိအကျ
ပြောနိုင်လောက်အောင် သေချာနေပြီဖြစ်ရာ အဘယ်မှာ လျှင်
ဝမ်းသာဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

"ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဒေါက်တာ မေဆန်"

ဒင်နီ၏ အသံမှာ မလိုတမာသံ ပေါက်လာသည် ။

"ပါရာတိုက်ဖျက်ကတော့ ဒီအရပ်မှာ အနည်းနှင့် အများ ဆိုသလို
ကူးစက် ပြန့်ပွားနေတာ ကြာပါပြီ၊ အဲ တစ်နေ့ကျရင်တော့...
အဲဒီတစ်နေ့ ဆိုတာကလည်း အမြန်ဆုံး ရောက်လာမှာ ပါ၊
တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ မနိုင်မနင်း
ဖြစ်လောက်အောင် ပြန့်ပွားလာမှာ သေချာနေတယ်၊ အဓိက
ချွတ်ယွင်းချက်က တခြား မဟုတ်ဘူး ဗျာ၊ မြေအောက် မိလ္လာပြွန်တွေပဲ
သိလား၊ ဒီမြို့ရဲ့ အနိမ့်ပိုင်းကျနေတဲ့ ရေတွင်းတွေထဲကို မိလ္လာပြွန်က

အညစ်အကြေး အပုပ်အစပ်တွေ စိမ့်ယိုပြီး ဝင်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်ကို ပြောခဲ့တဲ့ အကြိမ်ဟာလည်း မနည်းတော့ဘူး၊ ဒီလူက ပျင်းလည်း ပျင်းတယ်၊ ဖျင်းလည်း ဖျင်းတယ်၊ စေတနာလည်း မရှိဘူး၊ တာဝန်ကို သိပ်ရှောင်တဲ့ လူ၊ ဘာမှ အားကိုးလောက်တဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ အိုဗျာ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အလကား အကောင်၊ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်တုန်းက ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာပြောခဲ့တယ် ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျားကို လူချင်းတွေ့ရင် လက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ကန့် ခင်ဗျား ဖုန်းဆက်တော့ အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေတာဟာ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်"

"ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ပြီး အရပ်ဆိုးတဲ့ ကိစ္စပဲဗျ" ဟု အင်ဒရူးက ညည်းသည် ။ ဒင်နီကမူ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့် လိုက်လေသည် ။

"ဂရမ်ဖ် ဆိုတဲ့ လူက ကောင်စီကို ဘာပြဿနာမှ မတင်ရဲဘူး၊ တင်ပြလိုက်လို့ ကောင်စီလူကြီးတွေနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်ရင် သူ့ရဲ့ လစာကို အလျှော့ခံရမှာ အဖြတ်ခံရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်လေဗျာ"

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ဆိတ် နေမိကြပြန်လေ၏။

အင်ဒရူးကတော့ ဆက်၍ စကားပြောလိုသေး၏။ ဒင်နီ၏ အပြုအမူများ နှင့် အပြောအဆိုများ အပေါ် စောစောက အော့နှလုံးနာခဲ့သော်လည်း ယခုကျတော့ ခင်မင်စဖွယ် ကောင်းသည့် လုပ်ရပ်ကလေးများကို တွေ့လာရသဖြင့် ထေမိသလို ဖြစ်သွားလေသည်

။

ဒင်နီတွင် အေးတိအေးစက် နေတတ်ခြင်း၊ အဆိုးကိုသာ မြင်တတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ် မယုံကြည်တတ်ခြင်း၊

အပြစ်မြင်လွယ်ခြင်း စသည့် အနိဋ္ဌာရုံ အကျင့်များ ရှိသကဲ့သို့ အားကျဖွယ် ကောင်းသည့် ထူးဆန်းသော အမူအကျင့် စိတ်သဘောထား ကောင်းလေးများ လည်း ရှိနေသည် ကို သတိပြုလာမိလေ၏။

အင်ဒရူးက ဆက်လက်၍ ထိုင်နေရန် မသင့်တော့ဟု ယူဆမိသဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ သူ့ရင်တွင်း၌ အမှန် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ခံစားချက်များကို ဖုံးကွယ် မျှိုသိပ် ထားလိုက်ကာ သာမန် နှုတ်ဆက်သည့် သဘောဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော၍ ပြန်ရန် ပြင်လေသည် ။

"အခုလို သိရတာ ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ တောင့်ခံနိုင်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ တတ်နိုင်သရွေ့ လုပ်သွားမှာ ပဲ၊ ကျွန်တော် သိပ်ပြီး စိုးရိမ်နေတာက ရောဂါရဲ့ အစကို ရှာမတွေ့ဘဲ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်မှာ တစ်ခုပဲ၊ အခုတော့ ခင်ဗျားက ရောဂါဟာ ရေတွင်းတွေထဲက လာနေတာကို အသေအချာ ပြလိုက်တော့ လုပ်စရာနည်းလမ်း တစ်ခုတော့ ရှာလို့ ရလာတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တော့ အခုအချိန်က စပြီး ဂလိုင်းဒါးရပ်က လူတွေအားလုံး ရေကို ကျိုချက်သောက်ဖို့ ပြောရတော့မှာ ပဲ"

ဒင်နီကလည်း ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ "ကျိုချက် ပစ်သင့်တာက ရေ မဟုတ်ဘူး ဗျာ၊ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ် ဆိုတဲ့ အကောင်" ဟု ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောလေသည် ။ ထို့နောက် သူ့အကျင့် သူ့ဝသီ အတိုင်း ရယ်စရာလိုလို အတည်လိုလိုနှင့် အင်ဒရူးအား ငေါ့နေပြန်လေ၏။

"အပေါ်ယံ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ သဘောနှင့် တော့ ကျွန်တော့်ကို

ကျေးဇူးတင်စကား မပြောစေချင်ဘူး ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီပြဿနာ မပြီးမချင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နည်းနည်း သည်းခံပြီး လက်တွဲ လုပ်ကိုင် သွားဖို့ လိုကောင်း လိုပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ချင်စိတ် ရှိလာရင် အချိန်မရွေး လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ အမြဲတမ်း ကြိုဆိုလျက်ဆိုတာ ယုံပါ၊ ဒီအနီးအနားမှာ တော့ ကျွန်တော့်အတွက် အပေါင်းအသင်းရယ်လို့ များများ စားစား မရှိဘူး"

ဒင်နီသည် သူ့ခွေးကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ပြီး "စကော့ လူမျိုး ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့်လို့ တို့ များကတော့ ကြိုဆိုရမှာ ပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူး လား ဆာဂျန်ရယ်" ဟု ပြောပြန်လေသည်။

ဒင်နီ၏ ခွေး ဆာဂျန်ဟော့ကင်းကလည်း သူ့အမြီးကို ယမ်း၍ ပန်းနုရောင် ပြေးနေသော သူ့လျှာကြီးကို ထုတ်ကာ အင်ဒရူးမေဆန်အား သဘောကျနေသည့် နှင့် မော့ကြည့်နေလေ၏။

"ရေကို ကျိုချက်၍ သောက်ရမည်" ဟူသော ညွှန်ကြားချက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပေးခဲ့ပြီးနောက် ဂလိုင်းဒါးရပ်မှ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သော အင်ဒရူးသည် သူ့စိတ်က ထင်ထားသလောက် သူ ဒင်နီကို မမုန်းကြောင်း ကောင်းစွာ သိမြင် နားလည်လျက် ရှိလေ၏။

* * *